

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, 1837.]

[ΑΡΙΘ. 12.]

Η ΠΛΗΜΜΥΤΡΑ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ.

ΟΥΔΕΙΣ ποταμὸς εἴλωσε τοσαύτην παρατήρησιν, ὅσῃν ὁ Νεῖλος, ἢ οὐδεὶς ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τόσας εἰκασίας ψευδεῖς ἢ θεωρίας ἀτόπους. Πιθανὸν νὰ μὴν ὑπάρχῃ ποταμὸς εἰς τὸν κόσμον, ἀξιώτερος τῆς προσοχῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ δρομὰς δικαίως λογίζεται ὑπὸ τοῦ Ἀραβος τὸ πρῶτον ἐκ τῶν τετραπόδων· εἰς πολλὰ μέρη τῆς ἀγρίας αὐτοῦ χώρας κρέμεται ἀπ' αὐτὴν ὀλότεια διὰ ὑπαρξίν. Εἰς τὸν Αἰπὸν ὁ τάρανδος εἶναι ἐξίσου ἀναγκαῖος, καὶ εἰς τὸν Καμποτσακτανὸν ὁ κύων. Ἀλλὰ κἀνὸν γένος ζῶων δὲν ἐμπορεῖ νὰ χορηγήσῃ τοσαύτας εὐεργεσίας εἰς τὸν ἀνθρώπον, ὅσας ὁ θαυσιπλοῦς οὗτος ποταμὸς. Εἰς τὸν κάτοικον τῆς χώρας, τὴν ὁποίαν διαβαίνει, εἶναι καὶ τροφή, καὶ πλοῦτος, καὶ εὐδαιμονία. Μίαν μόνην φορὰν ἐὰν ἤθελε λείπειν ὁ ἐτήσιος αὐτοῦ φόρος, χιλιάδες ψυχῶν, αἵτινες ἀπ' αὐτὸν περιμένουν ζῶν, ἐπρεπεν ἀναποφεύκτως νὰ χαθῶσι. Διαβαίνων ἐρημίαν ἄμμου, σχεδὸν δισχίλια μίλια ἐκτεινομένην, δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι μετεμῶρφωσε καὶ ἐχάρισεν εἰς τὸν ἀνθρώπον περιοχὰς, αἵτινες ἀλλῶς ἐπρεπε νὰ μένωσι διὰ παντὸς ἀκατοίκητοι καὶ ἄβατοι.

Τοῦτο δὲ κατῶρθωσε διὰ πλημμύρας, ἢ ὁποία, εἰς ἰδιαίτερον τινὰ καιρὸν, καθ' ἕκαστον ἔτος, ἐξαπλοῦται δι' ἄρκετὸν διάστημα καὶ ἀπὸ τὰς δύο αὐτοῦ ὄχθας· ἀφοῦ δὲ τὸ νερὸν καταβυθισθῆ, ἢ ἐξατμισθῆ εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν διὰ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, ἀφίνει ἐπὶ τῆς γῆς παχὺ τι καὶ γόνιμον κατακάθισμα, συγκείμενον ἐκ χώματος, τὸ ὁποῖον, εἰς τὸ διάστημα τῆς προόδου του, σηκώνει ὁ ποταμὸς ἀπὸ εὐφωρωτέρας χώρας. Ἀπὸ τὸ κατακάθισμα τοῦτο, ἢ τὴν λάσπην, ἐτησίως ἐπαυξανομένην, καὶ περιεχούσαν ἐντὸς ἑαυτῆς πᾶν τὸ πρὸς βλάστησιν ἀπαιτούμενον, ἀπολαμβάνει ὁ γεωργός, χωρὶς κόπρισμα, καὶ χωρὶς καλλιέργειαν, ἀφθονώτατον θερσιμόν. Εἶναι δὲ ἡ πλημμύρα αὕτη τόσον ἀναγκασιότερα, καθ' ὅσον βροχαὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον πίπτουν σπανιώτατα, καὶ χωρὶς τὴν ἀπ' αὐτῆς ὑγρασίαν ἕως καὶ ἡ παχυτάτη γῆ τῆς Αἴγυπτου ἤθελεν εἰσθαι πάντῃ ἀνωφέλητος.

Ὁ Νεῖλος ἀρχίζει νὰ ἀναβαίῃ καθ' ἕκαστον ἔτος περὶ τὴν 5-17ην Ἰουνίου, ἢ ἐξακολουθεῖ ἀναβαίνων ἕως περὶ τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου, ἢ, κατ' ἄλλους, ἕως περὶ τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρίου· ἔπειτα δὲ πίπτει βαθμηδόν, ἕωσοῦ, περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαΐου, τὸ ἀκόλουθον ἔτος, εἶναι χαμηλότατος.

Πλησίον τοῦ Παλαιοῦ Καίρου κεῖται εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ νῆσός τις, τὸνομα Ἐλεφαντίνη ἢ Ρόδδα· ἐπὶ ταύτης εὐρίσκεται, εἰς παλαιὸν τινὰ Μωαμεθανικὸν ναὸν, μέγα τετραγωνικὸν φρέαρ, περιέχον στήλην ὀκτάεδρον, διηρημένην εἰς δακτύλους. Ὁ μονόλιθος οὗτος καλεῖται τὸ Νειλομέτριον ἢ Νειλοσκοπεῖον· διότι τὸ ὕδωρ ἐντὸς τοῦ φρέατος, συγκοινωνίαν ἔχον μὲ τὸν ποταμὸν, συναναβαίνει ἢ συγκαταβαίνει μετ' αὐτοῦ· ὥστε διὰ τῶν ἐπὶ τῆς στήλης σημείων ἐξακριβοῦται τὸ ποσὸν τῆς καθημέραν ἀναβάσεως· εἶναι δὲ αὕτη συνήθως ἀπὸ δύο ἕως τέσσαρας δακτύλους, καὶ ὅταν ὁ ποταμὸς φθάσῃ εἰς τὸ πλήρες αὐτοῦ ὕψος, τὸ Νειλομέτριον χάνεται ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τὰ ὕδατα.

Εὐθύς ὅταν ὁ ποταμὸς ἀρχίσῃ νὰ ἀναβαίῃ, καθαρίζεται ἡ διώρυξ ἢ τὸ Κάϊρον διαρρέουσα, καὶ ἀντιγράφεται τὸ στόμα αὐτῆς εἰς τὸ Παλαιὸν Κάϊρον, ἀνοίγεται δὲ ὅταν φθάσῃ ὁ ποταμὸς εἰς προσδιωρισμένον τι ὕψος. Εἰς τὴν ἀνοίξιν ταύτην τῆς διώρυγος τελεῖται μεγάλη τις ἱεροπραξία· ἡ ἡμέρα ἐορτάζεται χαρμοσύνως, ἢ ὑπερβολικῆ εὐθυμίας κυριεῖν πάντα κάτοικον. Κάμμία ἄλλη διώρυξ δὲν συγχωρεῖται νὰ ἀνοιχθῆ, πρὶν τελειώσῃ ἡ ἱεροπραξία αὕτη.

Δικαίως ἐμπορεῖ νὰ σεμνύνεται ὁ Αἰγύπτιος διὰ τὸν ποταμὸν αὐτοῦ, ἢ μᾶλλον, τὰ μέγιστα χρεωστεῖ νὰ εὐγνωμονῇ πρὸς τὸν μεγαλόδωρον Δημιουργὸν διὰ τὸ ἀγαθὸν τοῦτο. Ὡς προεῖπα, μόλις ἔχει περισσότερον δίκαιον νὰ σεμνύνεται διὰ τὴν δρομάδα του ὁ Ἀραβ, ἢ διὰ τὸν τάρανδον αὐτοῦ ὁ Αἰπὸνός. Τῆς καμήλου ἢ τοῦ τάρανδου τὸ γάλα δὲν εἶναι γλυκύτερον οὐδὲ νοστιμώτερον παρὰ τὸ ὕδωρ τοῦ Νεῖλου, εἰς ὕψος εὐρισκομένου. Ἐχει δὲ καὶ ἄλλη ἑξαίρετον ποιότητά· δὲν σήπεται ποτὲ, ὅσον καιρὸν καὶ ἂν φυλαχθῆ εἰς μικρὰ ἀγγεῖα ἐντὸς τοῦ οἴκου, ἢ εἰς μεγάλας δεξαμενὰς ἐξω αὐτοῦ.

Μία εκ των καλλίστων αποδείξεων της άβλαβής αυτού ποιότητας είναι η επομένη· ότι, ενώ εις όλας τὰς λοιπὰς χώρας, όπου καλλιεργείται τὸ ὄρυζιον, ἔσπεξ ἀνάγκης οἱ ἀγροὶ εἶναι συχνὰ πλημμυρισμένοι, επικρατοῦν παροξυσμοὶ καὶ ἄλλαι ἀσθένειαι, εἰς τὴν Κάτω Αἴγυπτον ὅμως, όπου εὐρίσκονται πολυάριθμα ὄρυζοχωράφια, ὁ πυρετὸς σπανίως ἐνοχλεῖ εἴτε τοὺς ἐντοπίους εἴτε τοὺς ξένους. Αἱ παρατηρήσεις δὲ αὐταὶ ἀναιροῦν τὴν γνώμην συγγραφῶν τινῶν, ὅτι ὁ λοιμὸς, ὁ τὸσον συχνὰ μαστίζων τὰς Τουρκικὰς πόλεις, προέρχεται ἀπὸ τὴν σήψιν τοῦ στασιμῆς ὕδατος, τοῦ μένοντος ἐπὶ τῶν ἀγρῶν μετὰ τὴν πλημμύραν τοῦ Νείλου.

Θέλω τώρα ἐξηγήσειν τὸ αἷτιον τῆς πλημμύρας τοῦ θανμασίου τούτου ποταμοῦ. Οἱ ἀρχαῖοι ἀγνοοῦσαν τὸ αἷτιον τοῦτο. Ὁ Ἡρόδοτος ὅμως, ὅστις συνέγραψε τὴν ἱστορίαν αὐτῆς ὑπὲρ τὰ τετρακόσια ἔτη πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρός μας, ἀφοῦ ἀνέφερε τὰς σφαλερὰς γνώμας τῶν πρὸ αὐτοῦ, ἐπρότεινε τὴν ἰδίαν του γνώμην, ἣτις ἦτον ἀποτέλεσμα λογικῆς σκέψεως καὶ ἐπιμελοῦς ἐρεῦνης· εἶναι δὲ περιεργάτατον, ὅτι ἡ γνώμη τοῦ ἀρχαίου τούτου συγγραφῆως δὲν ἀπείχε πολὺ τῆς ἀληθείας.

Πασίγνωστον εἶναι τώρα, ὅτι ἡ ἀνάβασις τοῦ Νείλου προέρχεται ἀπὸ τὰς τροπικὰς βροχὰς τῆς Ἀβυσσινίας, αἵτινες ἀρχίζον πάντοτε περὶ τὰ τέλη Μαΐου, καὶ διαρκοῦν ἕως σχεδὸν περὶ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου. Εἰς τὴν χώραν ταύτην βρέχει ὥρας τινὰς καθημέραν, καὶ μετὰ τὴν ἡμετέραν, ὅπως, κατὰ διάσημον τινὰ περιηγητὴν, (Bruce,) ὅστις ἔκαμε τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ εἰς Γονδάρ, πίθος, μετὰ στόμα δώδεκα δακτύλους τὴν διάμετρον, γεμίζεται ἀπὸ ὕδατος, τὰ τὸσον ἀφθόνως πίπτοντα εἰς μεγίστην ἔκτασιν γῆς, ἔχον ἓνα μόνον εὐμεγέθη ἀγωγόν, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ διεκφεύγῃ εἰς τὴν θάλασσαν· εἰς τοῦτον χύνονται διὰ μυρίων προσωρινῶν φείθρων ὀλόκληρον δὲ τὸ σῶμα ἠνωμενον, καταρρέον ἀπὸ τὰ ὄρη τῆς Ἀβυσσινίας πρὸς τὸν δρόμον τοῦ Νείλου, διασκορπίζεται ἀναγκαιῶς ἐπάνω εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Αἰγύπτου, καθότι τοῦ ποταμοῦ ἡ κοίτη εἶναι πολὺ στενωτέρα παρὰ νὰ χωρήσῃ τὸ ἑκατοστημόριον τοῦ ὕδατος.

Ἐπειδὴ αἷτιον τῆς πλημμύρας τοῦ Νείλου εἶναι αἱ τροπικαὶ βροχαί, θέλω τώρα προσπαθήσειν νὰ ἐξηγήσω τὸ αἷτιον καὶ τῶν τροπικῶν αὐτῶν βροχῶν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ θέρους, ὁ ἥλιος πυροῦται τὸσον διὰ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀβυσσινίας, ὥστε νὰ ἐκτείνεται, καὶ νὰ φεύγῃ πρὸς τὰ ἄνω· τὸ κενὸν

δὲ, τὸ προξενούμενον τοιοῦτοτρόπως, πληροῦται πάραντα ἀπὸ τὴν μακρυνωτέραν ἢ ψυχροτέραν ἀτμοσφαῖραν, ἣτις, παρομοίως θερμαινομένη ἀραιουμένη, ἀναβαίνει καὶ αὐτὴ, δίδουσα τόπον εἰς ἄλλον πάλιν ψυχρότερον ἀέρα. Οὕτω προξενεῖται ἀδιάκοπος ὄρη ἀέρος πρὸς τὸν Ἰσημερινόν, ἀποτελοῦσα τοὺς ἀνέμους, οἵτινες καλοῦνται Ἐτησιαί. Ὁ πλησίον δὲ τῆς γῆς πυρωμένος ἢ ἀραιωμένος ἀήρ εἶναι ἱκνὸς ἢ ἀπορροφᾷ πλειότερον ὕδωρ παρ' ὅσον ὁ ψυχρὸς ἀήρ δύναται νὰ περιέχῃ· ἄθεν, ἀφοῦ ὁ ἀήρ ἐκείνος ἀναβῆ ἔχει τὴν ὁποίαν εἶχε δύναμιν νὰ κρατῇ τὸν πυκνότερον ἀτμόν, ὅστις ἐπομένως καταβαίνει πρὸς τὴν γῆν εἰς τὸ σχῆμα τῶν τροπικῶν βροχῶν. Τοιοῦτοτρόπως προμηθεύεται ἀπ' αἰῶνων ἡ ὑγρασία, ἡ τὸσον ἀναγκαία πρὸς θεραπείαν ἢ ἀποστροφήν τῶν δεινῶν, ὅσα ἐπρεπεν ἀλλῶς νὰ πηγάζωσιν ἀπὸ τὴν αὐστηρότητα τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων εἰς τὰς χώρας τῆς διακεκαυμένης ζώνης. Εἶναι δ' ἀξιοσημείωτον ἐνταῦθα δὲ ὁποίων μέσων ἀπλουστάτων παράγει συνεχῶς ἡ θεία Πρόνοια τὰ πλέον ἐνδοξα καὶ εὐεργετικά ἀποτελέσματα. Πόσον δικαίως ἐμποροῦμεν νὰ ἐκφωνήσωμεν μετὰ τοῦ Ἀβιδ, ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας! Ἐδῶ ἡδυνάμην νὰ συμπεράνω τὰς παρατηρήσεις ταύτας· ἀλλὰ, διὰ νὰ μὴν ἀδικηθῇ ὁ Ἡρόδοτος, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ πείρα ἀπέδειξε τὴν ἀλήθειαν τῆς εἰκασίας του, ὅτι ὁ ἥλιος εἶναι τὸ αἷτιον τῆς πλημμύρας τοῦ Νείλου.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΟΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΤΤΙΚΑΣ ΙΝΔΙΑΣ.

Ὅτε πρῶτον ἐφάνη τὸ ἀτμόπλοον εἰς τὰς Ἀττικὰς Ἰνδίας, ἐμβῆκεν εἰς αὐτὸ ἓνας διοικητῆς Ἀγγλος ἢ ἄλλοι τινὲς κύριοι, διὰ νὰ κάμωσι μικρὸν τι ταξιδιον πρὸς διασκέδασιν ἐνταυτῇ ἢ πρὸς ἐμπύχωσιν τῆς νέας ἐπιχειρήσεως. Προχωρήσαντες ἀρκετὰ ἔξω εἰς τὸ πέλαγος, ἐναντίαςαν σχεδὸν ὅλοι, καὶ εἰς τὴν ἐπιστροφήν δὲν ἦτο κανεὶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πλὴν τοῦ πηδαλιούχου καὶ τοῦ διοικητοῦ. Οἱ δύο οὗτοι παρετήρησαν πλοιάριόν τι μετὰ τοῦ τὰ πανία, διευθυνόμενον πρὸς τὸ παραγαλιὸν τῆς νήσου Τριάδος. Ὁ δρόμος αὐτοῦ ἐφαίνετο δυσεξήγητος· ἀλλὰ πόσον μάλλον ἐθαύμασαν, ἰδόντες ὅτι, ἀντὶ νὰ γυρίσῃ τὰ πανία, ἐξηκολούθει ὅλον ἐν τὸν αὐτὸν δρόμον, καὶ τέλος ὑπῆγε κατευθεῖαν ἢ ἐρήχθη εἰς τὴν ξηράν, οἱ δὲ ναῦται, πηδήσαντες ὀρητικῶς ἔξω τοῦ πλοίου, ἔτρεχαν ὡς μανιώδεις, ἄλλοι μὲν ἄνω πρὸς τὰ ὄρη, ἄλλοι δὲ μέσα εἰς τὰ δάση.

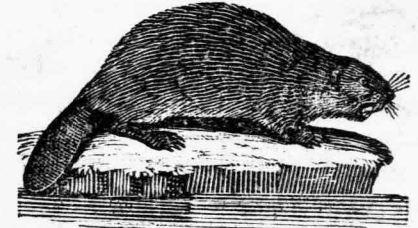
Ὁ διοικητῆς, ἰδὼν κίνημα τόσον παράδοξον, ἐβῆκε φυσικὰ εἰς μεγάλην περιέργειαν, καὶ, διὰ νὰ μάθῃ τὸ αἷτιον αὐτοῦ, ἐπρόσταξε τὸν πηδαλιούχον νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ πλοιάριον. Πλοιάριον εἶδαν αὐτὸ παραιτημένον· ὁ διοικητῆς ἐμβῆκε μέσα, καὶ, ἀφοῦ ἐγύρευσε πλὴν ὥραν χωρὶς νὰ εὔρη κανένα, ἤνοιξε τέλος τὴν θύραν μικροῦ τινὸς δωματίου, καὶ ἰδεν ἄνθρωπον πλαγιασμένον ἐπάνω εἰς μίαν ψάθαν, τὴν ἣτο φανερόν ὅτι εἶχε μέλος τι τοῦ σώματος ἐκτεταμένον. Ἐπροσπάθησεν ὁ δυστυχὴς νὰ ἀναβῇ ἰκετευτικῶν θέσιν· ἡ ὄψις αὐτοῦ ἦτο ὡσαύτως ὡς τὸ κρίνον, τὰ ὀδόντια του συνεκρούοντο, καὶ αἱ τρίχες του ἔστεκαν ὀρθαί. Ἐλέησόν με! ἐλέησόν με! Κύριε, ἰλάσθητι! Ἐλέησόν με! ἐλέησόν με! Κολομβιανός. Ὁ διοικητῆς ἠρώτησεν αὐτὸν Ἰσπανιστὶ, ἢ ποίαν αἷτιαν ἐφέρεθης τὸσον ἀλλόκοτα ἰναῦται.— Ἐλέησόν με! ἦτον ἡ μόνη ἀπόκρισις.

Ἐξέθρεψες ποῖος εἶμαι; εἶπεν ὁ διοικητῆς. Ὁ—ὁ—ὦ Κύριε! ἐλέησόν με! Θεοτόκε παρθένε, χαῖρε κεχαριτωμένη! ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος ναύτης.

Ἀρκετὴ ὥρα ἐπέρασαν, ἕως νὰ συνέλθῃ ὁ ταλαίπωρος· τέλος δὲ, διηγῆθη τὴν ὑπόθεσιν ὡς ἀκολουθῆσε.—ὅτι ἰδαν πλοῖον ἐρχόμενον κατεπάνω των, μετὰ δύο μόνον ἀνθρώπους μέσα, ἢ προβαῖνον χωρὶς πανία κατευθεῖαν ἐναντίον τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ὀρητικοῦ ρεύματος· ὅτι δὲν ἐγνώριζαν ἀνθρώπινα τινὰ μέσα ἀρκετὰ νὰ κινήσωσι πλοῖον τοιοῦτοτρόπως· ὅτι ἦκουαν βαθῆν τινὰ μουγγρισμόν, καὶ ἐβλεπαν μίαν ἀλλόκοτον ταραχὴν τῆς θαλάσσης· τελευταῖον, ὅτι ἐσυμπεράναν ὑπερφυσικὸν τὸ φαινόμενον, ἢ διὰ τοῦτο, ἐντρομοὶ καὶ ἐμφοβοὶ, ἐρήχθησαν τὸ ἴδιον των πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, καὶ διεξέφυγαν ὅπως ἠδύναντο· ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἠμπορεῖ νὰ σαλεύσῃ, καὶ ὅτι, ὅποταν ἤκουσε τὰ πατήματα τοῦ διοικητοῦ, ἐπίστευσε μετὰ ὅλα του τὰ ἄσυστά, ὅτι εἶχε πέσειν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πονηροῦ δαίμονος.

Ἀπο τὸ 1827 ἕως τὰ τέλη τοῦ 1835 ἐθανατώθησαν αὐτοχειρὶ εἰς τὴν Γαλίαν 17,524 ἄνδρες καὶ γυναῖκες· καὶ κατὰ μὲν τὸ 1827 ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοχειρῶν ἀνέβαινεν εἰς 1542, κατὰ δὲ τὸ 1835 εἰς 2235· ὥστε τὸν τελευταῖον τοῦτον χρόνον ἦσαν δύο αὐτοχειρὲς περισσότερον καθημέραν. Μόνον εἰς Παρισίους ἀπηρεθμύθησαν, ἀπὸ τοῦ 1831 μέχρι τοῦ 1836, 1333 αὐτοχειρὲς, ἐκ τῶν ὁποίων 849 ἄνδρες, καὶ 484 γυναῖκες.

ΤΟ ΚΑΣΤΟΡΙΟΝ ΚΑΙ ΑΙ ΚΑΣΤΟΡΕΙΟΙ ΜΗΛΩΤΑΙ.



Ο ΚΑΣΤΩΡ.

(Ἰδε περιγραφὴν τοῦ Κάστορος εἰς Σελ. 154.)

Ὁ ΚΑΣΤΩΡ ἐδιώχθη πάντοτε σκληρῶς ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ ἀρχαῖοι ἐδίωκαν αὐτὸν διὰ τὸ πολυθρόγγλον Καστόριον, οἱ νεώτεροι διὰ τὴν πολύτιμον μηλωτὴν. Τὸ Καστόριον ἐτιμάτο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὴν ἰαματικὴν αὐτοῦ δύναμιν· μᾶς διηγοῦνται δὲ ὅτι ἐσυνείθιζε τὸ ταλαίπωρον ζῶον, ὅποταν ἐδίωκετο, ν' ἀποκόπτῃ τοὺς ὄρχεις, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπέθεταν ὅτι περιείχετο ἡ οὐσία αὐτῆ, καλῶς γνωρίζον ὅτι μετὰ τὴν ἀπόκτησιν αὐτῶν ἢ δίωξις ἤθελεν ἀμέσως παύσειν. Ἀλλὰ τὸ διήγημα τοῦτο δὲν εἶναι παρὰ μῦθος ἄτοπος· διότι ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ζῶου κατ' οὐδένα τρόπον δὲν συγχωρεῖ τοιοῦτο φλιβερόν κατόρθωμα. Περιηγητῆς Ἀγγλος, περιελθὼν τὰ μέρη τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ὅπου εὐρίσκονται πολυάριθμοι Κάστορες, μᾶς λέγει περὶ τοῦ Καστορίου τὰ ἐφεξῆς.— Ἀὐτὸς ἐγὼ δὲν ἐπέτυχον εὐκαιρίαν νὰ ἀνατέμω Κάστορα· μετὰ εἰδοποίησαν ὅμως οἱ κυνηγοὶ, ὅτι καὶ οἱ ἀρσενικοὶ καὶ οἱ θηλυκοὶ Κάστορες ἔχουν ἐν ζευγάριον σακκυλίον, τὰ ὁποῖα περιέχουν Καστόριον· προσέτι δὲ, καὶ δευτέρον ζευγάριον μικροτέρων σακκυλίων μεταξὺ τῶν πρώτων ἐκείνων καὶ τοῦ πρωκτοῦ, τὰ ὁποῖα γέμουν ἀπὸ λευκὴν τινὰ παχύλην οὐσίαν, πυκνὴν ὡς βοῦτυρον, καὶ δυνατῆς ὀσμῆς. Τὴν δευτέραν ταύτην οὐσίαν, ἣτις δὲν εἶναι ἀφθρον ἐμπορίου, τὴν τρώγῃν κάποτε οἱ Ἰνδοὶ· μὴνύβν δὲ ἢ ὀλίγον ἐξ αὐτῆς μετὰ τὸν καπνόν, τὸν ὁποῖον καπνίζουσι. Τὸ δὲ Καστόριον, νωπὸν μὲν, ἔχει χροῶμα πορτογαλλίου· ξηραμένον δὲ, ἀνοικτὸν τι κοκκινωπὸν μελάγχροινον. Το ἀρσενικὸν ἢ τὸ θηλυκὸν Καστόριον εἶναι ἰσότιμα· δέκα ζευγάρια ἐξ ὁποιοῦδήποτε εἶδους λογαριάζονται εἰς τὸν Ἰνδὸν ὡς μίαν καστόρειον μηλωτὴν.

Γνωστὸν εἶναι, ὅτι αἱ Καστόρειοι μηλωταὶ χρησιμεύουν εἰς κατασκευὴν τῶν καλῶν σκιαδίων ἢ καπέλλων. Πόσον δὲ μέγα πλῆθος τῶν ταλαίπωρων τούτων ζῶων θυσιάζονται οἱ Εὐρωπαῖοι μόνον διὰ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, θέλει συμπεράνειν καθεὶς εὐκόλως ἀπὸ τὰ ἐπόμενα. Τὸ 1743, ἡ Ἀγγλικὴ ἐμπορικὴ Ἐταιρία, ἡ προβλέπουσα τὰς μηλωτὰς ταύτας, ἐπρόσφερε

διά πώλησιν 26,750· και, κατά τὸ αὐτὸ ἔτος, εἰσῆχθησαν εἰς τὴν πόλιν τῆς Γαλλίας Ρουπελλαν (Rochelle) 127,080. Εἰς τοὺς ἀριθμοὺς τούτους περιλαμβάνονται μόνον ὅσα ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ τελώνιον. Τὸ 1788 ὑπὲρ τὰς 170,000 ἐξήχθησαν ἀπὸ τὴν Καναδαν, καὶ, τὸ 1808, 126,927 ἐστάλησαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀπὸ μίαν μόνον πόλιν τῆς Καναδάς, τὴν Κουεβέκαν. Αἱ ὑστεραὶ αὐταὶ ἐτιμήθησαν 118,995 Λίτρας Στηρολίνας. Ἄλλ' ἢ ἐτήσιος πρόβλεψις τοσούτου πλήθους μηλωτῶν ἦτον ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθῆ, χωρὶς παντελῆ ὄλεθρον τοῦ ζώου· ἐπομένως εὐρίσκομεν ὅτι, τὸ 1827, αἱ μηλωταί, ὅσαι εἰσῆχθησαν εἰς τὸ Λονδίνον ἀπὸ χώραν τετραπλασίαν ἐκείνης, ἤτις κατείχετο εἰς τὸ 1743, ὑπερέβαιναν ὀλίγον μόνον τὰς 50,000. Τὸ 1829, ἦτο κάποια αὐξήσις· διότι τὸ ἔτος αὐτὸ 72,199 εἰσῆχθησαν ἀπὸ τὰς Βρετανικὰς ἀποικίας τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, καὶ 4200 ἀπὸ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

ΕΚΛΙΨΕΙΣ ΤΟΥ 1838 ΕΤΟΥΣ.

ΤΟ 1838 θέλουν γένειν τέσσαρες Ἐκλείψεις, δύο τοῦ Ἡλίου, καὶ δύο τῆς Σελήνης.

- 1. Θέλει γένειν Ἐκλείψις τοῦ Ἡλίου τὴν 14ην Μαρτίου, εἰς τὰς 5 ὥρας καὶ 26 λεπτά, τὴν νύκτα, καὶ ἀκολουθῶς ἀόρατος.
2. Θέλει γένειν Ἐκλείψις τῆς Σελήνης τὴν 29ην Μαρτίου (10ην Ἀπριλίου) τὴν νύκτα, ὄρατή.

Table with 4 columns: Τουρκιστί, Εὐρωπαϊστί, Ὁρ., Ἀ. and rows for Ἀρχή, Μέσον, Τέλος, Διάρκεια.

Ποσότης, 7 1/2 δάκτυλοι ἐπὶ τοῦ βορείου μέλους τῆς Σελήνης.

3. Θέλει γένειν Ἐκλείψις τοῦ Ἡλίου τὴν 7ην Σεπτεμβρίου, εἰς τὰς 4 ὥρας καὶ 27 λεπτά, τὴν νύκτα, καὶ ἀκολουθῶς ἀόρατος.

4. Θέλει γένειν Ἐκλείψις τῆς Σελήνης τὴν 21ην καὶ 22αν Σεπτεμβρίου (3ην Ὀκτωβρίου) κλάσμα τῆς ὁποίας θέλει εἶσθαι ἴσρατον τὴν 22αν τὸ ὄσπερας, ὡς ἀκολουθῶς.

Table with 4 columns: Τουρκιστί, Εὐρωπαϊστί, Ὁρ., Ἀ. and rows for Σελήνη ἀνατέλλει, κτύλους ἐκλείπουσα, Τέλος τῆς Ἐκλείψεως.

Πρωῖνὸι καὶ Ἑσπερινὸι Ἀστέρες τὸ 1838.—Ἡ Ἀφροδίτη (♀) θέλει εἶσθαι Ἑσπερινὸς Ἀστήρ μέχρι τῆς 21ης Φεβρουαρίου (5ης Μαρτίου), ἔπειτα δὲ Πρωῖνὸς Ἀστήρ μέχρι τῆς 6ης (18ης) Δεκεμβρίου, ἔπειτα Ἑσπερινὸς Ἀστήρ μέχρι τῆς 24ης Σεπτεμβρίου (6ης Ὀκτωβρίου), 1839.

Ὁ Ζεὺς [Ζ] θέλει εἶσθαι Πρωῖνὸς Ἀστήρ μέχρι τῆς 20ης Φεβρουαρίου [4ης Μαρτίου], ἔπειτα Ἑσπερινὸς Ἀστήρ μέχρι τῆς 10ης [22ας] Σεπτεμβρίου, ἔπειτα Πρωῖνὸς Ἀστήρ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ ἔτους τούτου.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπιβάλλεται φόρος τις πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πενήτων. Πρὸ ὀγδοήκοντα χρόνων συνήγοντο ἐκ τῆς φορολογίας ταύτης 600,000 Λίτραι Στηρολίνας κατ' ἔτος· σήμερον δὲ συνάγονται 6,000,000 Λίτραι Στηρολίνας· ἤτοι ὑπὲρ τὰ ἑξακόσια ἑκατομμύρια Γροσίων. Ταῦτα διανέμονται ἀπὸ ἀξιωματικούς ἐπιτοῦτα διωρισμένους εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς γηραλέους, τὰς χήρας καὶ τὰ ὄρφανὰ, καὶ τοὺς χωρὶς ἔργου εὐρισκομένους.

Ὁ ΣΠΕΙΡΟΜΕΝΟΣ σήμερον διὰ συνεργίας τῶν φωτισμένων ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν κοσμικῶν ἡγεμόνων λόγος τοῦ Θεοῦ ἐσάλειψε πολὺ, καὶ μετὰ μικρὸν θέλει καταρρήξαι πάσης ὑποκρίσεως προσωπεῖον.—ΚΟΡΑΗΣ.

Ἡ ΛΕΞΙΣ πάντα εἶναι συγὰ μὲν εἰς τὰ χεῖλη, σπανίως δὲ εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ τὴν καρδίαν. Τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, αἱ χαραὶ καὶ αἱ λύπαι αὐτοῦ παρέχονται ὡς ἡ πτερωτὴ αὔρα· τίποτε δὲν ὑπάρχει διὰ πάντα, ἐκτὸς ὅσα ἀνήκουν εἰς τὸν ἐπέκεινα τοῦ τάφου κόσμον.

Ἡ ΓΥΝΗ τοῦ Φωκίωνος, ἐρωτηθεῖσα διατί αὐτὴ μόνη ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκας δὲν ἐφόρει χρυσὰ στολίδια εἰς τὰς πανηγύρεις, ἀποκρίθη, ἀρκετὸν στολίδιον εἰς ἐμὲ εἶναι ἢ ἀρετὴ τοῦ ἀνδρός μου.

Ὁ ἘΜΠΟΡΙΚΟΣ βίος, βίος ἔντιμος, ἐπειδὴ συνεργεῖ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πατρίδος, ἐκλιστῶ ὅμως εὐκολότερα παρὰ κανένα βίον ἄλλον εἰς τὴν αἰσχροκέρδειαν.—ΚΟΡΑΗΣ.

Ὁ ΣΟΛΟΜΩΝ καὶ ὁ Ἰωβ ἔκριναν καλλίτερα, καὶ ὠμίλησαν ἀληθέστερα, περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος· ὁ πρῶτος ὁ εὐτυχέστατος, ὁ δευτέρος ὁ δυστυχέστατος τῶν ἀνθρώπων· ὁ εἰς ἐκ μακροχρονίου πείρας γνωρίζων τὴν ματαιότητα τῆς ἡδονῆς, ὁ ἄλλος τὴν ἀλήθειαν τῆς θλίψεως καὶ τοῦ πόνου.

Εἶπε ποτὲ ὁ Βίων περὶ φθονεροῦ, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο σκυθρωπός, Ἡ ἔτος ἐδυστύχησεν, ἢ ἄλλος εὐτύχησε.

ΘΕΑΝΩ, ἡ Πυθαγορικὴ φιλόσοφος, ἐρωτηθεῖσα, τί πρέπει εἰς γυναῖκα, Τὸ ν' ἀρέσκη εἰς τὸν ἴδιόν της ἄνδρα, ἀπεκρίθη.

Εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην περιέχονται 39 βιβλία, 929 κεφάλαια, καὶ 23,214 ἐδάφια· εἰς δὲ τὴν Νέαν, 27 βιβλία, 260 κεφάλαια, καὶ 7,939 ἐδάφια.

ΔΡΟΜΟΙ. Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 164.

τὴν Μεγάλην Βρετανίαν διαπεροῦν πολυδρομοὶ κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν. Εἰς ὀρεινὰς χώρας τῆς Σκωτίας καὶ Οὐαλλίας αἱ συγὰ κάκιστοι· ἀλλ' εἰς τὰς ἐπιπέδους αἱ γενικῶς ἄριστα κατεσκευασμένοι, καὶ παρῶν ταχεῖαν καὶ εὐκόλον συγκοινωνίαν μὲν μέρος τοῦ βασιλείου. Αἱ γέφυραι εἶναι ἀλοκτισμένοι, συνήθως ἐκ πέτρας· καὶ διάφοροι κατεσκευάσθησαν ἀπὸ σιδήρον, δυνατώταται καὶ ὠραιόταται.

Οἱ δρόμοι τῆς Ἰρλανδίας εἶναι ὡς ἐπιτοπλεῖτον ἐξαιρετοί, καὶ ἦσαν ἀνώτεροι τῶν τῆς Ἀγγλίας πρὸ πενήκοντα ἐτῶν.

Τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν τὰ δημόσια ἔργα αἱ ἀποτελέσματα κόπων, οἵτινες ἤρχισαν πρὸ ἑκαπέντε ἢ εἴκοσι ἑκατονταετηρίδων. Τὰ ἔργα δὲ ἀποικίων καὶ νεοσυστάτων χωρῶν πρέπει ἰσχυρὰ νὰ ἦναι ὀλιγότερον προχωρημένα· καὶ πολλάκις ἀμελοῦνται ὀλοτελῶς διὰ τὴν δυσκοίαν τοῦ καταδαμάζειν τὴν γῆν, καὶ τοῦ προμηθεύσθαι τὰ πρὸς ζῶην καὶ ἀνάπαισιν ἀναγκαῖα.

Τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς τὸ πολῦτιμον ἐμπόριον ἐπέφερε τὴν κατασκευὴν δρόμων ἀπὸ τὰς παραθαλασσίους εἰς τὰς μεταλλευτικὰς καὶ ἄλλας χώρας ἀξιολόγους· πλὴν γενικῶς εἶναι κάκιστοι, καὶ διαβαίνονται μόνον ἀπὸ ἡμίονους.

Τὰς Ἀνδεις διέρχονται δρόμοι διάφοροι· ἀλλὰ τὸ πέρασμα τῶν εἶναι συνήθως δύσκολον καὶ κινδυνώδες, ἐξ αἰτίας τοῦ δυσβάτου τῶν ὄρεων καὶ τῆς ἀπειρίας καὶ ἀνυπομονησίας τῶν ἀρχιτεκτόνων. Πολλάκις εἶναι κατεσκευασμένοι εἰς τὸ πλάγιον ὄρους, ὅπερ ἐν μόνον παραπάτημα κρημνίζει εἰς ἀπειρον βάθος τὸν ὄδοιπόρον. Τὰ πολυπληθῆ χάσματα καὶ οἱ χεῖμαρῶσι περνῶνται διὰ σχοινίων γεφυρῶν, αἵτινες μόνον πρὸς τοὺς ἐμπείρους εἶναι ἀσφαλεῖς. Ἀλλαχοῦ ἐκτείνεται κάλως (γούμενα) ἀπὸ πλευρῶν εἰς πλευρᾶν, εἰς τὸν ὁποῖον κρεμάζονται οἱ ὄδοιπόροι καὶ αἱ ἡμίονοι, καὶ σύρονται εἰς τὸ ἄλλο μέρος διὰ σχοινίων. Οἱ ἀπὸ ἀνεμοζάλας ἢ αἰφνίδιον διάλυσιν τῆς χιόνος προξενούμενοι χεῖμαρῶσι ἀφανίζονται πολλάκις τοὺς ὅσοι ἀπέφυγαν ἄλλως κινδύνους.

Τὸ πέρασμα Κοκύνδιου, μεταξὺ Ποπαῦν καὶ Βογότας, εἶναι τὸ δυσκολώτερον. Ἡ ὑψίστη κορυφὴ εὐρίσκειται 4,900 πήχεις ὑπὲρ τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης, ἢ 3,500 ὑπὲρ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους. Διὰ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρας δὲν βλέπεται οὐδεμία καλύβη ἐπὶ τοῦ δρόμου τούτου. Πολλαχοῦ γυρίζει ἡ ὁδὸς διὰ μέσου χασμάτων τόσον στενῶν, ὅστε ἡμίονοι δὲν ἐμποροῦν νὰ διαβῶσιν ἢ μία τὴν ἄλλην· τινὰ δ' ἐξ

αὐτῶν ὑπερβαίνουν ἡμῖσι μίλιον κατὰ τὸ μήκος. Εἰς τινὰ μέρη καλύπτονται ἀπὸ πέτωματα καὶ κόκκαλα ζώων, τὰ ὁποῖα ἐχάθησαν ἐκ τοῦ κόπῃ ἢ κατὰ συμβεβηκός.

Μεταξὺ Κίλης καὶ Πλάτας εὐρίσκονται μόνον ὀκτὼ ἢ ἐννέα δρόμοι, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ καλλίτερος εἶναι ἀδιάβατος ὑπὸ ἀμαξῶν, καὶ τόσον δὲ στενός, ὅστε πολλάκις ἀναγκάζεται ὁ ὄδοιπόρος νὰ προχωρῇ πεζός. Ἔτος δὲν περῶν, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ μὴ κατασυντριβῶσι τινὲς τῶν ἡμίονων εἰς τὰ τρομερὰ του χάσματα.

Ὁμοίους κινδύνους ἔχει ὁ δρόμος ἀπὸ τῆν Αἶμαν εἰς τὸ Ποτόσιον καὶ τὴν Βουένος Ἀῦρες, μολοντοὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐνεργεῖται ἀξιόλογον ἐμπόριον. Ὁ ὄδεύων εἰς τοῦτο, ὡς καὶ εἰς ἄλλα περάσματα ἐπάνωθεν τῶν Ἀνδεων, ὑπόκειται εἰς τὸ ἄκρον τῆς θερμοτήτος καὶ τοῦ ψύχους, καὶ ὑποφέρει παντοειδῆς κινδύνους καὶ κακοπαθείας. Τόσον ἀπόκρημος καὶ στενὴ εἶναι πολλάκις ἡ ὁδός, ὅστε σκάπτονται εἰς αὐτὴν βαθεῖα τρύπαι, εἰς τὰς ὁποίας νὰ ἐπιστηρίζωσι τοὺς πόδας τῶν αἱ ἡμίονοι, διὰ νὰ μὴ γλιστρῶσιν. Ὅπου δὲ λείπουν αὐταί, αἱ ἡμίονοι κάποτε συμμαζεύουν τοὺς πόδας τῶν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς καταβάσεως, καὶ γλιστροῦν πρὸς τὰ κάτω με ἐξαισίον ταχύτητα,—μεταχειριζόμενοι τοῦτο ὡς τὸ μόνον μέσον ἀσφαλείας.

Ὁλόκληρον τὸ διάστημα ἐπάνωθεν τῶν Ἀνδεων, ἀπὸ τῆν Αἶμαν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Πλάτας, εἶναι 1600 μίλια. Σχεδὸν τοσούτον εἶναι καὶ τὸ διάστημα ἀπὸ τοὺς πρόποδας τῶν ὄρεων εἰς τὴν Βουένος Ἀῦρες· ἀλλ' ὁ δρόμος εἶναι ὁμαλός, καὶ περνᾶται με σκεπασμένα· ἀμαξῶν, συρομένας ὑπὸ βοῶν ἢ ἵππων.

Τὴν τραπεζοειδῆ χώραν τοῦ Μεξίκου διαπεροῦν δρόμοι τινὲς, ἐξ ὠκεανοῦ εἰς ὠκεανόν· ἀλλ' ἢ ἀνάβασις εἶναι τόσον δύσκολος, καὶ αἱ τέχναι τόσον ὀλίγον προχωρημένοι, ὅστε γενικῶς εἶναι κάκιστοι, καὶ μόνον ἀπὸ ἡμίονους διαβατοί. Τῆς τραπεζοειδοῦς χώρας ἡ κορυφὴ εἶναι τόσον ἐπίπεδος, ὅστε με ὀλιγώτατον κόπον κατεσκευάσθη ἀμαξιτὸς δρόμος, διὰ 500 λευγῶν διάστημα, ἀπὸ τὸ Μεξίκον εἰς τὴν Ἀγίαν Πίστιν.

Τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς οἱ κάτοικοι, ἐλεύθεροι καὶ ἐπιχειρηματαί, ἔκαμαν τοσαύτας βελτιώσεις εἰς δρόμους, γεφυράς, καὶ διώρυγας, ὅσας πιθανὸν νὰ μὴν ἔκαμεν ἄλλο τι ἔθνος εἰς χώραν τόσον ἐκτεταμένην, καὶ εἰς διάστημα χρόνου τόσον βραχύ. Πρὸ δύο ἑκατονταετηρίδων, ὀλόκληρος αὐτῶν ἡ περιοχὴ ἦτον ἐρημία, σκεπασμένη ἀπὸ δάση, καὶ διαπερνομένη ἀπὸ τῶν Ἰνδῶν μόνον τὰ μονοτάτια. Τώρα, δρόμοι εὐρίσκονται πανταχοῦ κατεσκευασμένοι, συνδέοντες τὰ χωρία, τὰς κώμας, καὶ τὰς

πόλεις, τὰ ὅποια μὲ θανασίον ταχύτητα ἀλληλοδιαδόχως ἀνεβλάστησαν. Τὸ 1790, αἱ ταχυδρομικαὶ ὁδοὶ εἶχαν ἕκτασιν μόνον 1875 μιλίων· τὸ δὲ 1818 ἔτος, 51,600. Τὸ 1827, ὁ ἀριθμὸς τῶν ταχυδρομείων ὑπερέβαινε 4,000· ἔμαζαι ἐπιστολιοφόροι διέβαιναν κατὰ παντοίας διευθύνσεις 20,000 μίλια καθημέραν. Ἡ πλέον ἀξιόλογος ταχυδρομικὴ ὁδὸς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν εἶναι ἡ διαπερνῶσα τὰς παρὰ τὸν Ἀτλαντικὸν πολιτείας, 1800 μίλια ἐκτεινομένη, καὶ διαβαίνουσα ὅλας τὰς κυριώτερας πόλεις ἀπὸ τὴν Μαϊνὴν εἰς τὴν Φλωρίδα.

ΠΕΡΙ ΠΟΙΝΗΣ ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝ.

ὍΤΙ τῶν κακούργων ἡ ἀτιμωρησία ἐπαυξάνει τὰ κακούργηματα, εἶναι ἀλήθεια, τῆς ὁποίας μᾶς παρουσιάζονται συχναὶ καὶ λυπηρόταται ἀποδείξεις. Τῶν κακούργων ὁ ἀριθμὸς δὲν ἔμπορεῖ νὰ σμικρυνθῇ ἐκτός εἰς ἐπικρατείας, ὅπου τῶν ἀδικημάτων ἡ ποινὴ εἶναι βεβαία καὶ ἀναπόφευκτος. Ἰδού, τί λέγει περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ὁ μέγας Βεκκαρίας:—

Γίνεται μέγας χαλινὸς τῶν ἀδικημάτων ἡ ποινὴ, ὅχι τόσο ὅταν ἦναι σκληρὰ, ὅσον ὅταν ἦναι βεβαία καὶ ἀναπόφευκτος. Ἀναγκαίᾳ λοιπὸν εἰς τοῦτο εἶναι ἡ ἀγρυπνία τῶν ἀρχόντων, καὶ ἡ ἀδυσώπητος τοῦ δικαστοῦ ἀυστηρότης, ἡ ὅποια, διὰ νὰ ἦναι ὠφέλιμος ἀρετῇ, πρέπει νὰ συνοδεύεται μὲ νομοθεσίαν ἡμερον ἔ φιλόανθρωπον. Βαθύτερον ἐντυπώνεται εἰς τὰς ἀνθρώπινους ψυχὰς ἡ μετρία, ἀλλὰ βεβαία ποινὴ, παρὰ τὴν ἀυστηρότεραν, τὴν ὁποίαν ἐλπίζει νὰ ἀποφύγῃ ὁ ἐνόχος. Ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἦναι τὰ κακὰ, φοβίζουσι τοὺς ἀνθρώπους ὅταν ἦναι βεβαία καὶ ἀναπόφευκτα· ἀλλ' ἡ ἐλπίς (δῶρον οὐράνιον, πολλάκις ὄλων τῶν ἄλλων ἀντάξιον) μακρύνει ἀπὸ τὴν ψυχὴν τὴν ἔννοιαν τῶν κακῶν, μάλιστα ὅσας ἐνδυναμώνεται μὲ τὸ παράδειγμα τῆς ἀτιμωρησίας, τὴν ὁποίαν χαρίζει συχνὰ εἰς τοὺς ἐνόχους ἢ πλεονεξία, ἢ ἡ ἀδυναμία.

Ἡ ὠφέλεια, ἡ ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίας τῶν ἀρχόντων προερχομένη, σαφηνίζεται ἐξαιρετα διὰ τῶν ἀκολουθῶν λόγων τοῦ Γάλλου συγγραφέως Σεργανού.— Ὁ κακούργος, αὐτόπτης καθήμερῶν παραδειγμάτων τῆς ἀγρυπνίας τοῦ κριτοῦ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τοιμήσῃ τὴν ἐπέλεσιν τῶν ὀλεθρίων του σχολῶν; Ὅπου στρέφῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, δὲν βλέπει παρὰ μάρτυρας ἐτοιμοὺς νὰ τὸν καταδώσῃ, καὶ τὸν δημόσιον κατήγορον ἐτοιμον νὰ τὸν ἐγκαλέσῃ. Μόνη αὐτῶν ἡ ὄψις τὸν κάμνει νὰ τρέμῃ, νὰ χλωμιάξῃ, νὰ κρύπτεται· ζητεῖ σκιάν, καὶ δὲν εὐρίσκει ποῦ ποτε πλὴν ὀχληρὸν φῶς. Μόλις συλλογίζεται

τὴν κακουργίαν, καὶ τὴν καταπλακόνει εἰς βάθος τῆς ψυχῆς του, φοβούμενος μὴ καὶ τὴν ἀνακάλυψῃ ὁ δεξυτερῆς ὀφθαλμὸς τοῦ καστοῦ. Φεύγει τέλος πάντων τὴν γῆν, δὲν ὑποφέρει τὴν κακίαν, ἢ μεταβάλλεται ἀγαθὸν πολίτην, ἀπελπιζόμενος νὰ μείνῃ ἠμώρητος κακός.

ΕἶΝΑΙ τάχα δυνατόν νὰ ἐπιστρέψῃ τις ἀ ἐνταφιασμὸν νεκροῦ, χωρὶς ἀπόφασιν νὰ τοῦ λοιποῦ ζῶνι ἀγιωτέρα; Ποῖος ἔμπορεῖ ἰδῆ τὸ τέλος τῶν ἀνθρωπίνων ὄλων σχεδίων καὶ ἐπιχειρήσεων, χωρὶς νὰ πληροφορηθῇ τὴν μταιότητα παντός τοῦ μὴ ἐκτεινομένου ἐπέκει τῆς παρούσης καταστάσεως; Ποῖος ἔμπορεῖ ἰδῆ τοὺς σοφοὺς, τοὺς ἀνδρείους, τοὺς κραταοὺς, ἢ τὰς ὠραίας, φερομένους εἰς τὸν τάφον, χωρὶς σκέψιν περὶ τῆς κενότητος ὄλων τῶν διακρίσεων ἐκείνων, αἰτίνες ἐδῶ μᾶς ἀντιβάλλει εἰς ἀλλήλους; Καὶ τίς, ἰδὼν τὴν ματαιότητα τῶν ἐπιγείων ὄλων πλεονεκτημάτων, ἔμπορεῖ μὴ ἐπιθυμῆσῃ μονιμωτέρα καὶ βεβαιότερα εὐδαιμονίαν; Ἐπιθυμῶσι τοιαῦτα, ἴσως, ἀνοβαίνουσι εἰς τὴν ψυχὴν συνεχῶς, καὶ τοιαῦτα ἀποφάσεις σχηματίζονται πολλάκις· ἀλλὰ, προδυνηθῇ νὰ βαλθῇ εἰς πρᾶξιν ἢ ἀπόφασιν, προἡ ἐπιθυμία δυνηθῇ νὰ κανονίσῃ τὴν διαγωγὴν παρουσιάζονται νέαι ἐλπίδες, λαμβάνονται νέαι ἐντυπώσεις· τοῦ κόσμου οἱ πειρασμοὶ παρακινῶν τῆς καρδίας τὰ πάθη συνταράσσονται· βυθίζομεθα πάλιν εἰς τὸν θόρυβον, ἐνασχολούμεθα πάλιν εἰς τὸν ἀγῶνα· καὶ λησμονοῦμεν ὅτι ὅσα κερδαίνομεν δὲν ἔμποροῦν νὰ φυλαχθῶσι, ἔ ὅτι ὁ βίος, διὰ τὸν ὁποῖον μὲ τὴν προθυμίαν ζητοῦμεν νὰ προβλέψωμεν, μέλλει γρήγορα νὰ τελειώσῃ.

Οἱ ἀνοούμενοι τὴν ὑπαρξιν Θεοῦ ἀφανίζουν τὴν εὐγένειαν τοῦ ἀνθρώπου· διότι βεβαία ὁ ἀνθρώπος διὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ συγγενεῖται μὲ τὰ κτήνη· εἰ δὲ διὰ τοῦ πνεύματος του δὲν συγγενεῖται μὲ τὸν Θεόν, εἶναι χαμερπὲς καὶ ἀγεννὲς πλάσμα.—ΒΑΚΩΝ.

Τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον ἀπέθανεν εἰς τὸ χωριὸν Κηφισίαν, κατὰ τὸ Πεντελικὸν τῆς Ἀττικῆς, γέροντος ἑκατὸν εἰκοσι ἐτῶν, ἔχων υἱοὺς γέροντας καὶ ἐγγόνους ἡλικιωμένους. Ὀλίγας ἡμέρας πρὶν τοῦ θανάτου του διετήρει ἀκόμη ὅλας του τὰς δυνάμεις, καὶ διεύθυνεν ἀκόμη τὸ ἄροστρον του μὲ εὐρωστον χεῖρα, ὡς ἐπὶ νεότητός του· μέχρι δὲ τῆς τελευταίας στιγμῆς δὲν ἔχασε τῶν αἰσθησέων του τὴν χρῆσιν.—ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ.

Ο ΕΛΕΦΑΣ.

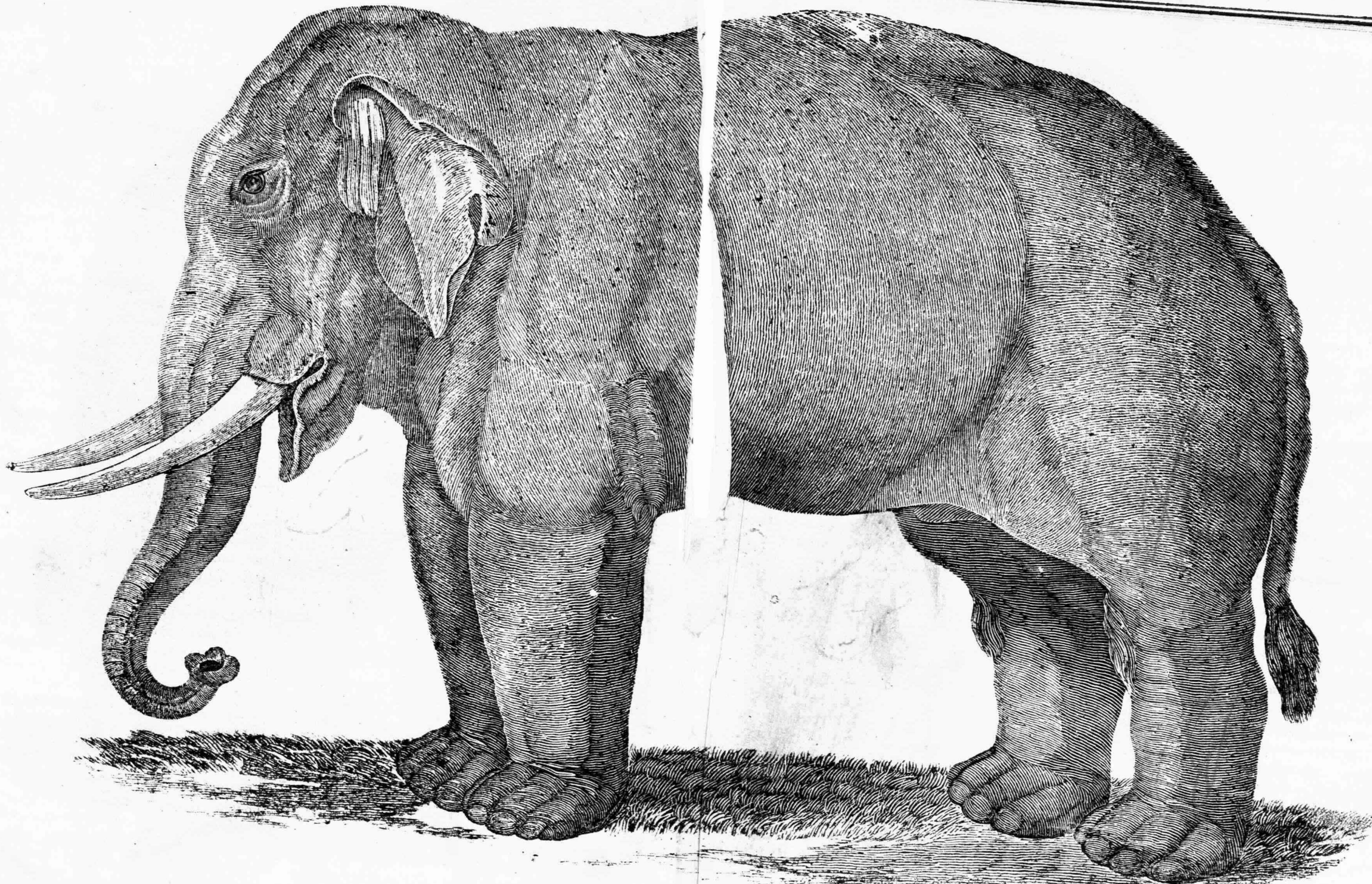
ΟΛΙΓΑ ζῶα εἴλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνθρώπου πλείοτερον παρὰ τὸν Ἐλέφαντα. Πλασθεῖς, τρόπον τινά, ὑπέρτης τῶν εἰς θερμὰ κλίματα διαιτωμένων, ἔχει πᾶν ὄτι δύναται νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ὠφέλιμον. Ῥωμαλέος, δραστήριος, καὶ προσκαρτερικός, ἡμερος τὴν διάθεσιν, καὶ κοινωνικὸς τὰ ἦθη, εἶναι προσέτι τόσο ἐύμαθης καὶ θυμόσοφος, ὥστε νὰ διδάσκειται σχεδὸν ὅποιανδήποτε ὑπηρεσίαν. Μορφήν ἔχει ἀκομψον, μεγάλην κεφαλὴν, μικροὺς ὀφθαλμοὺς, ὠτία μεγάλα καὶ κρεμαστά, σῶμα παχὺ, νῶτα πολὺ καμαρωμένα, καὶ μηρὸς χονδροειδεῖς καὶ δυσμόρφους. Τὸ δέρμα εἶναι γενικῶς βαθεὸς μελαγχροῖνου, πλησιαζόντος εἰς τὸ μέλαν. Γεννᾶται δὲ τὸ ζῶον ὑπὲρ τὸν ἕνα πῆχυν κατὰ τὸ ὕψος· ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ αὐξάνῃ μέχρι τοῦ δεκάτου ἔκτου ἢ δεκάτου ὀγδοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του, καὶ λέγεται ὅτι ζῇ ἕκατὸν ἔτη καὶ ἐπέκεινα. Οἱ ὀδόντες, ἂν καὶ ἀόρατοι εἰς τὰ νεογνά, ἔξεχουν, κάποτε, ὑπὲρ τοὺς τρεῖς πῆχεις εἰς τοὺς ἡλικιωμένους. Τὸ γενικὸν ὕψος τοῦ Ἐλεφάντος εἶναι τεσσάρων πηχῶν· τινὲς δὲ γνωρίζονται νὰ ἔφθασαν εἰς σχεδὸν ἑπτὰ πῆχεις. Τρέφεται δὲ ἀπὸ λαχανικά, τρυφερὰ βλαστάρια, γεννήματα, καὶ ὀπώρας.

Ἡ νήσιος, ἡ δύναμις, καὶ ἡ εὐμάθεια τοῦ Ἐλεφάντος ἐρηματίσαν, ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους αἰῶνας, ἢ ἐκπληξίς καὶ ὁ θαυμασμὸς ὄλων, ὅσοι ἔδωκαν τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὰς ὑποθέσεις ταύτας. Τόμους ὀλοκλήρους ἠμποροῦσε τις νὰ γεμίσῃ ἀπὸ αὐθεντικὰ διηγημάτια πρὸς διασάφησιν τῶν ποιότητων τούτων. Ἡ θαυμαστὴ εὐκολία, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ἐλέφας μεταχειρίζεται τὴν προβοσκίδα του δι' ὅλα, εἰς τὰ ὅποια μᾶς χρησιμεύει ἡ χεὶρ, εἶναι μία μεγάλη αἰτία τῆς ὑπεροχῆς ταύτης. Ἄνταται, λέγει ὁ Βυρῶν, ὅχι μόνον νὰ τὴν κινή, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν λυγίσῃ, νὰ τὴν βραχύνῃ, νὰ τὴν μακρύνῃ, καὶ τὴν λυγίσῃ ὀπίσω, καὶ νὰ τὴν στρέψῃ κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν· ἢ ἄκρα τῆς προβοσκίδος ταύτης εἶναι προμηθευμένη ἀπὸ χεῖλός τι, τὸ ὁποῖον, μακρυνόμενον εἰς τὰ ἔμπροσθεν, λαμβάνει δακτύλου σχῆμα· τοιοῦτοτρόπως δὲ ἰκανοῦνται τὸ ζῶον νὰ ἐκτελῇ πᾶν ὄτι πράττομεν ἡμεῖς μὲ τοὺς δακτύλους μας· δύναται νὰ πιάνῃ τὸ ἐλάχιστον νόμισμα, νὰ συνάγῃ ἄνθη ἐν καθ' ἑν, νὰ λήν κόμβους, καὶ νὰ ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλειθῆ θύρας, στρέφον τὰ κλειδιά, καὶ σπρώχνον εἰς τὰ ὀπίσω τοὺς μανδάλους.

Κάθε ὄν εἰς τὴν φύσιν ἔχει τὴν ἀληθινὴν καὶ τὴν σχετικὴν αὐτοῦ ἀξίαν· διὰ νὰ φερθῶμεν δὲ δικαίως κατὰ τοῦτο πρὸς τὸν Ἐλέφαντα, πρέπει

νὰ τὸν ἀποδώσωμεν τοῦλάχιστον τὴν νόησιν τοῦ κάστορος, τὴν πανουργίαν τοῦ πιθήκου, καὶ τὴν φιλοστοργίαν τοῦ κύνος· εἰς ταῦτα δὲ πρέπει νὰ προσθέσωμεν τὰ ἰδιαιτέρὰ του προτερήματα, δύναμιν, μέγεθος, καὶ μακροβιότητα. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονήσωμεν οὐδὲ τὰ ὄπλα, ἢ τὰ ἀμυντήρια μέσα του, διὰ τῶν ὁποίων γίνεται τοῦ λέοντος νικητής· ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ κινουμένου, σείεται ἡ γῆ· μὲ τὴν προβοσκίδα του ἀνασπᾷ δένδρα πρόφορξα· διὰ τῆς καταπίεσεως τοῦ σώματος του προξενεῖ χαλάστρας εἰς τοίχους· φοβερός διὰ τὴν ἰσχύν, καθιστάται σχεδὸν ἀκαταμάχητος διὰ τῆς ψιλῆς ἀντιστάσεως τοῦ βάρους του, καὶ τῆς παχύτητος τοῦ καλύπτοντος αὐτὸν δέρματος. Ἐπὶ τῶν νῶτων δύναται νὰ φέρῃ πύργον ὀπλισμένον διὰ μάχην, καὶ περιέχοντα πολλοὺς ἀνθρώπους· διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ μοναχικῶν ἀγῶνων κινεῖ μηχανὰς, καὶ μετακομίζει βάρη, τὰ ὅποια ἐξ ἵπποι μόλις ἠθέλαν ἔμπορεῖσαι νὰ σαλεύσωσιν· εἰς τὴν ὑπερβολικὴν αὐτοῦ δύναμιν προσθέτει ἀνδρίαν, φρόνησιν, ἀταραξίαν, καὶ τὴν ἐντελεστάτην ὑπακοήν· εἰς τὸν θυμὸν του οὐδέποτε λησμονεῖ τοὺς φίλους αὐτοῦ, ἀλλὰ κτυπᾷ μόνον τοὺς ὅσοι τὸν ἔβλαψαν. Ἐνθυμεῖται δὲ τόσο πολλὴν καιρὸν τὰς εὐεργεσίας, ὅσον καὶ τὰς βλάβας.

Διὰ νὰ σαφηνίσωμεν ὅπως οὖν τὴν θαυμαστὴν νόησιν τοῦ ὑπερμεγέθους τούτου ζῴου, παρουσιάζομεν τὰ ἐφεξῆς, συμβάντα κατὰ τὸ διάστημα πολιορκίας τινὸς εἰς τὰς Ἰνδίας, τὸ 1805.— Εἰς ἕν ἀπὸ τὰ πλησίον τοῦ στρατοπέδου φρέατα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐλάμβαναν νερὸν οἱ στρατιῶται, συνενερέθησαν δύο ἀγωγιάται ἐλεφάντων· ὁ μὲν εἶχε μέγιστον καὶ ἰσχυρότατον ἔλεφαντα, ὁ δὲ μικρότερον καὶ ἀσθενέστερον. Τὸν μικρὸν τοῦτον εἶχεν ἐφοδιάσειν ὁ κύριός του ἀπὸ κάδου, τὸν ὁποῖον ἐσήκωνε μὲ τὸ ἄκρον τῆς προβοσκίδος του, πρὸς ἐξάντησιν τοῦ ὕδατος· ἀλλ' ὁ μεγαλύτερος, στερημένος τὸ ἀναγκαῖον τοῦτο σκεῦος, εἴτε ἀφ' ἑαυτοῦ, εἴτε κατὰ προσταγὴν τοῦ φύλακός του, ἐπίασε τὸν κάδον, καὶ χωρὶς πολλῆν δυσκολίαν τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸν ἀσθενέστερον αὐτοῦ ὁμόδωλον· οὗτος, γνωρίζων τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἐχθροῦ του, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκδικηθῇ φανερὰ διὰ τὴν ὕβριν, ἂν καὶ ἦτο πασιδηλὸν ὅτι τὴν αἰσθάνετο· μεγάλη ὁμως φιλονεικία ἠκολούθησε μεταξὺ τῶν φυλάκων. Τελευταῖον, ὁ ἀσθενέστερος ἔλεφας, ὅστις ἐκαιροφυλακτοῦσεν, ἰδὼν τὸν ἄλλον νὰ σταθῇ μὲ τὴν πλευράν του πρὸς τὸ πηγάδιον, ἐσύρθη ὀπίσω ὀλίγα βήματα, μὲ ἥσυχον ἀνύποπτον τρόπον· ἔπειτα δὲ, ὀρμήσας εἰς τὰ ἔμπροσθεν μ' ὄλην αὐτοῦ τὴν δύναμιν, ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν τε κατὰ τῆς πλευρᾶς



Ο ΕΛΕΦΑΣ

του άλλου, και τον εσπρωξεν εις το φρέαρ.
Του ύδατος η επιφάνεια ητον ως εννεα πή-
χεις υπό το κοινόν επίπεδον, ώστε αποροῦσε
τά μέγιστα ο ελεφανταγωγός, ποιον μέσον να
μεταχειρισθῆ δια να εκβάλῃ το ζῶον, χωρὶς να
τὸ βλάψῃ.

Ο ελέφας δὲ, εὐρών ικανόν βάθος νεροῦ,
ἐπλεεν εὐκόλως εις την επιφάνειαν, και δοκιμά-
ζων περισσὴν ἰδονὴν ἀπὸ τὸ δροσερὸν αὐτοῦ
καταγῶγιον, εδειχεν ὀλιγοτάτην κλίσιν να
προσπαθήσῃ και αὐτός, ὅπως ἠδύνατο, ὡστε
να ἐξέλθῃ. Εἰς τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας
εἶχαν μεταχειρισθῆ οἱ στρατιῶται πολυαρίθ-
μους φακέλους· ἐκ τούτων δὲ (οἵτινες ὁμοιάζον
ξύλων δεμάτια) διανοήθη ὁ ελεφανταγωγός ὅτι
ἠμπορεῖ να καταβιβάσῃ εις τὸ πηγάδιον ἀρκε-
τούς, ὡστε να γένη ἕνας σωρός, ὁ ὁποῖος
ἠδύνατο να ὑψωθῆ μέχρι τῆς κορυφῆς, ἂν ἦτο
τρόπος να διδαχθῆ τὸ ζῶον πῶς να βάλλῃ
αὐτούς υπό τῆς πόδας τῶν ἑνῶ ἐπάνωθεν τοῦ
ἀλλου· τὸ μάθημα τοῦτο εἶχε να διδάξῃ τὸν
ελέφанта ὁ ἀγωγιάτης· διὰ τῆς παραδόξου δὲ
ἐπιφοῆς, τὴν ὅτιαν ἀποκτοῦν οἱ ἄνθρωποι
οὔτοι, ταχέως και τὸ κατῶρθωσε, και ὁ ελέφας
ἤρχισεν εὐθύς να βάλλῃ ἕκαστον καταβιβαζό-
μενον φάκελλον διαδοχικῶς υπό τοὺς πόδας τῶν
ἑωποῦ μετ' ὀλίγον ἠδύνατο να στέκῃ ἐπ' αὐτῶν.
Τῶρα ὁμοῦ πλέον, τὸ πανοῦργον ζῶον, μεγάλην
ἰδονὴν ἀπολαῖον ἀπὸ τὴν δροσερὰν αὐτοῦ
θέσιν, δὲν ἤθελε να ἐργασθῆ περισσότερον, και
ὄλαι τοῦ φύλακός του αἰ ἀπειλαὶ δὲν ἴσχυαν να
τὸ παρακινήσωσι να ἐπιθέσῃ ἄλλον φάκελλον.
Ο ἄνθρωπος τότε ἀντέβαλε πανουργίαν εις
πανουργίαν, και ἤρχισε να χαιδεύῃ ἔ να ἐπαινῆ
τὸν ελέφанта· ὅτι δ' ἐστάθη ἀδύνατον να
ἐκτελέσῃ δι' ἀπειλῶν, τοῦτο κατῶρθωσε διὰ
τῆς ἐπανελημμένης ὑποσχέσεως ἀφθονῆς ῥακίς.
Ἀπὸ τοῦτο παρακινήθην ἤρχισε τὸ ζῶον να
εργάζεται πάλιν, και ἀνέβη ἀρκετὰ ὑψηλότερον,
ἑωποῦ, τέλος πάντων, ἐξῆλθεν, ἀφοῦ κατά μέρος
ἀρρηθέθησαν τὰ χεῖλη τοῦ φρέατος.

Ο ΠΛΑΤΩΝ ἐπροσκάλεσεν εις γεῦμα τινὰς
ἐκ τῶν φίλων αὐτοῦ, ἔ εἶχεν εις τὸ ἀριστήριον
κλίνην, λαμπρῶς και πολυτελῶς ἐστρωμένην.
Εἰσελθὼν ὁ Λιογένης, ἀνέβη ἐπὶ τῆς κλίνης, και,
καταπατῶν αὐτήν, ἔλεγε, 'Τὴν ὑπερηφανίαν
τοῦ Πλάτωνος καταπατῶ.' 'Ναί, ἰλαρῶς
ἀπεκρίθη ὁ Πλάτων· ἀλλὰ με περισσοτέραν
ὑπερηφανίαν.'

Η ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ εἶναι βᾶσις πάσης Χρι-
στιανικῆς ἀρετῆς, χαμηλὴ μὲν, ἀλλὰ πλατεία
και βαθεῖα.

ΑΛΗΘΙΝΗ ΔΟΞΑ.— Ολίγοι ἐστάθησαν πάν-
τοτε οἱ ζητήσαντες ἔ επιτυχόντες τὴν ἀληθινὴν
δόξαν· τὸ πλεῖστον μέρος τῶν δυνατῶν τῆς γῆς
ἔτρεξε καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας ὀπισθεν τῆς
ματαιίας και ψευδοῦς. Ποῖαν τῶντι ἀληθινὴν
δόξαν, ἢ ζῶντες ἢ τελευτήσαντες, ἀπήλασαν
μετὰ τὰ αἰμοσταγῆ τρόπαιά των, ἢ μετὰ τὴν ματαιίαν
των πολυτέλειαν, οἱ Ἀλέξανδροι και Καίσαρες;
Ἡ ἀληθινὴ ἔ διαμένουσα δόξα εις τὸν ἐπίγειον
βασιλέα δὲν εἶναι παρὰ ὡς ἐπίτροπος τοῦ οὐρα-
νίου να καταστήσῃ τοὺς λαοὺς του εὐτυχεῖς,
ὅσον εἶναι δυνατόν, ὀδηγῶν αὐτοὺς διὰ τῆς
εὐνομίας, προβιβάζων τὰς ὠφελίμους τέχνας,
διεγείρων τὴν βιομηχανίαν, ἐνθαρρύνων τὴν
ἀρετήν· τούτων δὲ πάντων πρόξενος και συντη-
ρητικὴ ὁμολογεῖται ἡ διάδοσις τῆς σοφίας.—
ΒΑΜΒΑΣ.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ τις ἰατρός (Boerhaave) ἀποθα-
νῶν, ἀφῆκε μέγαν τινὰ τόμον ἐπιμελῶς σφραγι-
σμένον, ἔ περιέχοντα, ὡς εἶπεν ὁ ἴδιος, τὰ διδάγ-
ματα τῆς πολυχρονίου αὐτοῦ περι τὴν ἱστορικὴν
πεῖρας. Τὸ σύγγραμμα τῆτο ἐπρόσφεραν οἱ ἐκ-
τελεσῆ τῆς διαθήκης τῶν εἰς δημοπρασίαν, χωρὶς
να συντρίψωσι τὰς σφραγίδας, ἔ τὸ ἐπώλησαν εις
ὑπέροχον τιμὴν. Ἀνοίξας ὁμοῦ αὐτὸ ὁ ἀγο-
ραστής, ἐξεπλάγη, εὐρών πᾶν φύλλον ἀγραφον
ἐκτὸς ἐνός, εις τὸ μέσον τοῦ ὁποῖου ἦτο γραμ-
μένη ἡ ἐφεξῆς περίοδος.—

Φύλαττε δροσερὰν τὴν κεφα-
λήν, ἀνοικτὸν τὸ σῶμα, τοὺς δὲ
πόδας θερμούς· και οὐδέποτε
θέλεις χρειασθῆν ἰατρόν.

ΟΛΟΣ ὁ κόσμος ἐμπορεῖ να διαιρεθῆ εις τρεῖς
βαθμούς και τάξεις ἀνθρώπων· τοὺς ὄσα,
εὐρόντες τὸν Θεόν, παραδίδονται εις τὴν δου-
λευσιν αὐτοῦ· τοὺς ὄσοι, μὴ εὐρόντες ἀκόρη
τὸν Θεόν, τὸν ζητοῦν ὁμοῦ ἀδιαλείπτως· και
τελευταῖον, τοὺς ὄσοι οὔτε τὸν εὐρηκαν, οὔτε
κλίσιν ἔχουν να τὸν ζητήσωσιν. Οἱ πρῶτοι
εἶναι εὐδαίμονες ἔ φρόνιμοι· οἱ τρίτοι κακοδαί-
μονες και μοροῖ· τοὺς δευτέρους πρέπει να
ὁμολογήσωμεν φρονίμους, διότι ὁμολογοῦν αὐτοὶ
ἑαυτοὺς δυστυχεῖς.— ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ.

Η ΜΗΤΗΡ μου, δραστηρία, ἰλαρὰ, και πάν-
τοτε εις τὰ οἰκιακά ἐνησχολιμένη, δὲν ἐξήτη-
μὲν ἰδονὴν πούποτε· εὐρισκε δὲ πανταχοῦ
εὐδαιμονίαν και εὐχαρίστησιν.

Η ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ μου πρὸς ὄλους ὄσοι οἰκοδο-
μοῦν εἶναι, να φροντίζωσιν ὡστε ὁ κτίτωρ να
καλλωπίζῃ τὸν οἶκον, ἔ ὄχι ὁ οἶκος τὸν κτίτορα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΞ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΚΔΟ-
ΗΝ.—Εἰς τὸν Λόγιον Ἐρμῆν τοῦ 1820 ἔχει ὁ
οραῆς μερικὰς διατριβὰς ἀνωμήτους, ὑποση-
μωμένας με I. K. Εἰς μίαν ἀπὸ ταύτας, ὅπου
ἔχει τὴν γνώμην του περι τῆς τότε μελετωμένης
κόσσεως τῶν Χρυσόστομικῶν, φωνάζει οὕτως
μακαρίτης.—'Χρυσόστομον να ἐκδώσωμεν,
ταν μᾶς λείπῃ ἀκόμη μετάφρασις σαφῆς τῆς
Παλαιᾶς Διαθήκης! ὅταν μᾶς λείπῃ και ὁ
ἄλλων να τὴν μεταφράσῃ ἀπ' αὐτὴν τὴν Ἑβρα-
ϊκὴν γλῶσσαν, και ὄχι ἀπὸ μεταφράσεις ἄλλας!
Τίς ἐξ ἡμῶν, ἱερωμένος ἢ κοσμικὸς, τολμᾷ να
καυχῆσθῆ, ὅτι νοεῖ διόλου τὴν μετάφρασιν τῶν
Ἑβδομήκοντα; και ὁμοῦ αὐτὴ ἔγινεν ἀχώριστος
ἀνάγνωσις πάσης ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας.
Ἀπαγγελία λόγων ἀγνώστων εἶναι βαττολο-
γία, ὁμοιάζουσα τὰς μαγικὰς ἐποδὰς, τὰς ὁποίας
οὐτ' ὁ ἐπάδων, οὐτ' ὁ ἐπαδόμενος χρεωστῆ να
καταλαμβάνῃ, ἐπειδὴ ἡ θαυματουργός των
δύναμις πιστεύουν ὅτι στέκει εις ἀπλήν αὐτῶν
τὴν ἐκφώνησιν.' ΛΟΓΙΟΣ ΕΡΜΗΣ τοῦ 1820
ἔτους, Σελ. 653.

Εἰς τὸν πέμπτον τόμον τῶν Ἀτάκτων εὐρί-

σκομεν τὰ ἐφεξῆς περι τῶν Ἑβδομήκοντα ἀπὸ
τὸν κάλαμον τοῦ αὐτοῦ μεγάλου φιλολόγου—
'ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ. Ἀνεφερα τόσον συχνὰ τὸνο-
μα τῶν Ἑβδομήκοντα και εις τὰς παρούσας και
εις ἄλλας ἀλλαχοῦ σημειώσεις, ὡστε νομίζω
χρήσιμον να εἶπω τι περι αὐτῶν, διὰ να μάθῃ ὁ
μὲν ἰδιώτης ἀναγνώστης, τίνες και ποῖοι ἦσαν
οὔτοι οἱ Ἑβδομήκοντα, οἱ δὲ (ὄχι ἴσως ὀλίγοι)
λόγιοι, ὅτι οὐδ' ὑπῆρξαν ὄλως Ἑβδομήκοντα.
Ἡ εις τὸ Ἑλληνικὸν ἀπὸ τὸ Ἑβραϊκὸν μετα-
φρασις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁποία σφίεται
σήμερον, πιστεύεται κοινῶς, ὅτι ἔγινεν ἀπὸ
'Ἑβδομήκοντα Ἰουδαίους πρεσβυτέρους Ἱεροσο-
λυμίτας, προσκαλεσθέντας ἐπιτοῦτη διὰ Ἀημη-
τρίου τοῦ Φαληρέως ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς
Αἰγύπτου Πτολεμαῖον τὸν Ἀγροῦ. Τοῦτο,
ἰστορημένον ἀπὸ Ἰουδαίους (τὸν Ἀριστοβῆλον,
τὸν Ἀριστεῖον, και τὸν Ἰωσηπον) πρῶτους,
σκοπὸν ἔχοντας να δοξολογήσωσι τὸ ἔθνος των,
εἶναι ἀπίθανον, ἂν και δυνατόν κατά κανὸν μέρη
τινά. Ἡ ἱστορία ὁμοῦ δὲν ἤρκεσθῃ εις αὐτὸ,
ἀλλ' ἐπρόσθεσε και τὸ ἀδύνατον. Θέλουσα να
δείξῃ και τὴν μετάφρασιν ὄχι ὀλιγώτερον τοῦ
πρωτοτύπου θεόπνευστον, ἔπλασε τοὺς Ἑβδο-
μήκοντα χωρισμένους ἀλλήλων, και συντάξαντας
μίαν καθ' ἕνα χωριστὰ μετάφρασιν.'

ΨΑΛΜΟΣ 39 ἢ 90.—ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΒΙΟΥ.

Κατὰ τοὺς Ἑβδομήκοντα.

Κατὰ τὴν ἐκ τῶν Ἑβδομ. μετάφρασιν.*

Κατὰ τὴν ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ μετάφρασιν.

ΚΥΡΙΕ, καταφυγὴ ἐγενήθης
ἡμῖν ἐν γενεᾷ και γενεᾷ.

ΚΥΡΙΕ, σὺ ἐστάθης τὸ κατα-
φύγιόν μας εις τὰς γενεὰς ὄλας.

ΚΥΡΙΕ, σὺ ἐστάθης τὸ κατα-
φύγιόν μας εις ὄλας τὰς γενεὰς.

2 Πρὸ τοῦ ὄρη γενηθῆναι,
και πλασθῆναι τὴν γῆν και
τὴν οἰκουμένην, και ἀπὸ τοῦ
αἰῶνος και ἔως τοῦ αἰῶνος,
σὺ εἶ.

2 Σὺ, πρὶν να γενῶνται τὰ
ὄρη, πρὶν να μορφωθῆ ἡ γῆ ἔ
ἡ οἰκουμένη, ἔ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος
και ἔως τοῦ αἰῶνος, εἶσαι Θεός.

2 Πρὸ τοῦ να γεννηθῶσι
τὰ ὄρη, και να πλασθῆ ἡ γῆ ἔ
ἡ οἰκουμένη, και ἀπὸ τοῦ αἰῶ-
νος ἔως εις τὸν αἰῶνα, οὐ εἶσαι
ὁ Θεός.

3 Μὴ ἀποστρέψῃς ἄνθρω-
πον εις ταπεινώσιν, και εἶπας,
'Ἐπιστρέψατε, υἱοὶ τῶν ἀνθρώ-
πων.

3 Μὴ παραχωρήσῃς να ἔλθῃ
ὁ ἄνθρωπος εις πτώσιν, διότι
σὺ εἶπας, Υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων,
ἐπιστρέψατε εις ἐμέ.

3 Σὺ φέρεις τὸν ἄνθρωπον
εις φθοράν· και λέγεις, Ἐπι-
στρέψατε, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων.

4 Ὅτι χίλια ἔτη ἐν ὀφθαλ-
μοῖς σου, Κύριε, ὡς ἡμέρα ἡ
ἐχθρῆς, ἣτις διήλθε, και φυλακὴ
ἐν νυκτί.

4 Ἰδοὶ χίλιοι χρόνοι ἐμπρο-
σθεν σου, Κύριε, εἶναι ὡς ἡ
ἐχθραίνῃ ἡμέρα, ἡ ὁποία ἐπέ-
ρασε, και ὡς μία φυλακὴ τῆς
νυκτός.

4 Ἰδοὶ χίλια ἔτη ἐμπρὸς
εις τοὺς ὀφθαλμοὺς σου εἶναι
ὡς ἡ ἡμέρα ἡ χθραίνῃ, ἡ ὁποία
ἐπέρασε, και ὡς φυλακὴ νυκτός.

5 Τὰ ἐξουδενώματα αὐτῶν
ἔτη ἐπονται, τὸ πρῶν ὡσεὶ χλόη
παρέλθει.

5 Καὶ οἱ χρόνοι αὐτῶν τῶν
ἀνθρώπων θελοῦσι λογισθῆ ὡς
μυδέν, και θελοῦσι παρέλθῃ
ταχέως, καθὼς ἡ χλόη.

5 Τοὺς ἀφαιράζεις ὡσαν
με ρεῦμα ὑδάτων· αὐτοὶ εἶναι
ὡς ὄνειρον τῆς νυκτός· ὡς ζω-
τός, ὁ ὁποῖος περνᾷ.

6 Τὸ πρῶν ἀνθῆσαι και
παρέλθει, τὸ ἐσπέρας ἀποπέσει,
σκληρυνθεῖ και ξηρανθεῖ.

6 Τὸ πρῶν ἀνθῆσαι και παρέρ-
χεται, και τὸ ἐσπέρας πίπτει ἔ
σκληρύνεται και ξηραίνεται.

6 Τὸ πρῶν ἀνθῆσαι ἔ παρακ-
μάζει· τὸ ἐσπέρας κόπτεται και
ξηραίνεται.

* Ἡ μετάφρασις αὕτη ἀποδίδεται εις τὸν Μητροπολίτην Ἱερῶνα ἢ δι' ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ, εις τοὺς Κυρίους Βάμβαν, Τυπῶλον, κτλ.

7 "Οτι εξέλιπομεν εν τῇ ὀργῇ σου, καὶ ἐν τῷ θυμῷ σου ἐταράχθημεν.

8 "Ἐθου τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐναντίον σου, ὁ αἰὼν ἡμῶν εἰς φωτισμὸν τοῦ προσώπου σου.

9 "Οτι πᾶσαι αἱ ἡμέραι ἡμῶν ἐξέλιπον, καὶ ἐν τῇ ὀργῇ σου ἐξελίπομεν. Τὰ ἔτη ἡμῶν ὡσεὶ ἀράχνη ἐμελέτων.

10 Αἱ ἡμέραι τῶν ἐτῶν ἡμῶν ἐν αὐτοῖς ἐβδομήκοντα ἔτη, ἐὰν δὲ ἐν δυναστείαις ὀγδοήκοντα ἔτη, καὶ τὸ πλεῖον αὐτῶν κόπος καὶ πόνος· ὅτι ἐπῆλθε πρᾶυτης ἀφ' ἡμᾶς, καὶ παιδευθησόμεθα.

11 Τίς γινώσκει τὸ κράτος τῆς ὀργῆς σου; καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου σου τὸν θυμὸν σου ἐξαριθμῆσασθαι;

12 Τὴν δεξιάν σου οὕτως γινώρισόν μοι, ἅ τους πεπαιδευμένους τῇ καρδίᾳ ἐν σοφίᾳ.

7 Διότι ἀπὸ τὴν ὀργὴν σου κινδυνεύομεν νὰ ἀφανισθῶμεν, καὶ ἀπὸ τὸν θυμὸν σου ταραττόμεθα.

8 Σὺ ἔβαλες ἀντικρὺ σου τὰς ἀνομίας μας, καὶ ὅλη ἡ ζωὴ μας φαίνεται φανερὰ ἔμπροσθέν σου.

9 Διότι ὅλη ἡ ἡλικία μας σχεδὸν παρήλθε, καὶ ἡμεῖς χανόμεθα ἐξ αἰτίας τῆς ὀργῆς σε. Οἱ χρόνοι μας παρέρχονται μὲ ἀνησυχίαν ὡς ἡ ἀράχνη.

10 Καὶ τὸ διάστημα τῆς ἡλικίας μας τελειώνει μὲ ἀνεσίαν μας εἰς ἐβδομήκοντα χρόνους· ἢ, ἂν ἦναι κάνεις δυνατῆς κράσεως, τελειώνει εἰς ὀγδοήκοντα χρόνους, καὶ τὸ περισσότερον ἀπὸ αὐτὰ εἶναι κόπος ἃ πόνος· βέβαια ὅτι παιδευόμεθα οὕτω μετρίως προέρχεται ἀπὸ τὴν πρὸς ἡμᾶς πρᾶυτητά σου.

11 Διότι ποῖος δύναται νὰ καταλάβῃ τὴν δύναμιν τῆς ὀργῆς σου, καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἔκτασιν τοῦ θυμοῦ σου, ἐνῶ εἶσαι τόσον φοβερός;

12 Γινώρισον εἰς ἐμὲ, Κύριε, τὴν δύναμιν τῆς δεξιᾶς σου, ἃ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔχουσι τὴν καρδίαν πεπαιδευμένην μὲ τὴν ἀληθῆ σοφίαν.

7 Διότι ἀναλυόμεθα εἰς τὴν ὀργὴν σου, καὶ εἰς τὸν θυμὸν σου ταραττόμεθα.

8 Ἐβαλες τὰς ἀνομίας μας ἔμπροσθέν σου, τὰ κρύφιά μας ἔμπρὸς εἰς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου.

9 Ἐπειδὴ ὅλαι αἱ ἡμέραι μας περνοῦν εἰς τὴν ὀργὴν σου· διατρέχομεν τοὺς χρόνους μᾶς ὡς νόημα.

10 Αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς μας εἶναι ἐβδομήκοντα χρόνοι, καὶ εἰς εὐρωστίαν ὀγδοήκοντα χρόνοι· ἢ, ἂν ἦναι κάνεις δυνατῆς κράσεως, τελειώνει εἰς ὀγδοήκοντα χρόνους, καὶ τὸ περισσότερον ἀπὸ αὐτὰ εἶναι κόπος ἃ πόνος· διότι ταχέως περνᾶ, καὶ ἡμεῖς πετῶμεν.

11 Ποῖος καταλαμβάνει τὴν δύναμιν τῆς ὀργῆς σου, καὶ τοῦ θυμοῦ σου, ἀναλόγως μὲ τὸν εἰς σὲ χρεωστούμενον φόβον;

12 Δίδαξέ μας οὕτω νὰ μετρώμεν τὰς ἡμέρας μας, ὥστε νὰ προσκολλώμεν τὰς καρδίας μας εἰς τὴν σοφίαν.

ΜΕΓΙΣΤΗ ἀπόδειξις τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ἡ παρουσία τῶν Ἰσραηλίων κατάστασις. Ἐκπλήττεται καθεὶς, βλέπων τὸν λαὸν αὐτὸν ὑπάρχοντα τόσους χρόνους, καὶ πάντοτε τόσον ἄθλιον ἢτον ὁμως ἀνάγκαιον, πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ νὰ ὑπάρχωσι, καὶ νὰ ὑπάρχωσι δυστυχεῖς, καθὸτι ἐσταύρωσαν τὸν Χριστόν.— ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ.

Οἱ φρόνιμοι κάμνον τὸς ἐχθρούς αὐτῶν διδασκάλους τῶν· οἱ δὲ μωροὶ γίνονται εἰς τοὺς διδασκάλους τῶν ἐχθροί.

Οποῖος συνειθίζει τὰ τέκνα του εἰς τὴν φιλαλήθειαν, φιλοπονίαν, καὶ λιτότητα, προβλέπει δι' αὐτὰ καλῆτερα παρὰ τὸν ὅστις τὰ προικίζει μὲ ἀργύριον.

ΜΕΓΑΛΗ πλάνη περικρατεῖ τὴν καρδίαν, καὶ κατασκοτίζει τὸν νοῦν ἡμῶν. Χριστιανέ, τί ζητεῖς ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου; σὺ ζητεῖς πλοῦτον, ἀλλὰ ποῦ νομίζεις ὅτι εὐρίσκεις τὸν πλοῦτον; εἰς τὸ ψεῦδος; εἰς τὴν ἀπάτην; εἰς τὰς ἐπιπορκίας; εἰς τὴν ἀρπαγὴν; εἰς τὴν ἀδικίαν; Σφάλλεις καὶ ἀπατάσαι ἐλεεινῶς. Εἰς τὴν ἀμαρτίαν δὲν εὐρίσκεις πλοῦτον, ἀλλὰ φόβον· δὲν εὐρίσκεις χρήματα, ἀλλὰ ἀτιμίαν, ταραχὴν, κίνδυνον, καὶ ταλαιπωρίαν.

Θέλεις πλοῦτον; μὴ τρέχῃς τῆς ἀμαρτίας τὸν κρημνὸν, ἀλλὰ περιπάτει τῆς ἀρετῆς τὸν δρόμον. Θέλεις πλοῦτον; ἄπεχε τῆς ἀδικίας, καὶ ἐργάζου τὴν δικαιοσύνην. Φεῦγε τὸ ψεῦδος, καὶ λάβε τὴν ἀλήθειαν, καὶ φύλαττε τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ ἐντολάς· αὐτοῦ εὐρίσκεις πλοῦτον μέγαν καὶ ἀσάλευτον.—ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ.

ἘΠΙΣΤΟΛΗ Η'.

Συνέχεια περὶ πειθαρχίας.

Γ'. Θεωρεῖτε τοὺς μαθητὰς σας ὡς ὄντα λογικά. Εὐκόλως ἐμπορεῖτε νὰ τοὺς δείξετε, ὅτι πλειοτέραν εὐχαρίστησιν θέλουν λαμβάνειν πράττοντες τὸ ὀρθόν, παρὰ ἀτακτοῦντες καὶ ἀμελοῦντες. Δύναται ἃ τὸ πολλὰ μικρὸν παιδίον νὰ διακρίνῃ τὸ δίκαιον ἀπὸ τὸ ἀδίκον, καὶ πολλὰ σπανίως θέλει σφάλλειν, ἐὰν τοῦ παρασταίνωνται ταῦτα ὀρθῶς. Ὅταν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, παραστήσετε τα μὲ σαφῆνειαν· ἔπειτα προσκαλέσετε τὸν μαθητὴν νὰ ἐκλέξῃ. Ἡ δὲ πρόσκλησις αὕτη θέλει συνήθως ἐνεργῆσαι πολὺ περισσότερον εἰς τὸ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ χρεὸς του, παρὰ ὅποιανδήποτε σωματικὴν ποιήν. Τοῦτο δὲ θέλει γίνειν σαφέστερον δι' ἐνὸς παραδείγματος.

Παραπονεῖται ὁ Γεώργιος εἰς τὸν διδάσκαλον ὡς ἀδικηθεὶς ἀπὸ τὸν Ἰωάννην. Οὗτος, κατὰ τὴν κατηγορίαν τοῦ Γεωργίου, ἐκτύπησεν, ἢ ἄλλως πῶς ἔβλαψεν. Ὁ διδάσκαλος, ἀφου ἐξέτασῃ τὴν ὑπόθεσιν ἀπαθῶς, καὶ πληροφρηθῇ ὅτι ἡ κατηγορία ἔχει βάσιν, ἃς ὁμιλήσῃ εἰς τὸν ἀδικήσαντα μαθητὴν τοιοῦτοτρόπως:

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Αὐποῦμαι, Ἰωάννη, ἀκούων τοιαύτην κατηγορίαν ἐναντίον σου. Εἶπέ με, σὲ φαίνεται δίκαιον ἕνας μαθητῆς νὰ κτυπᾷ ἢ νὰ ὑβρίζῃ ἄλλον;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ὁχι, διδάσκαλε, ἀλλ' ὁ Γεώργιος.

Α. Στάσου· πρέπει νὰ ἐξεύρῃς, ὅτι ἡ ἀμαρτία τοῦ ἐνὸς δὲν δικαιώνει τὴν μεγαλύτεραν ἀμαρτίαν τοῦ ἄλλου. Δὲν ἔμαθες, ὅτι κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ δώσῃ λόγον διὰ τὰς ἰδικὰς του πράξεις;

Γ. Μάλιστα, τὸ ἐξεύρω.

Α. Ἦμποροῦσαν οἱ μαθηταὶ νὰ ὠφελῶνται ἀπὸ τὸ σχολεῖον, καὶ νὰ προκόπτωσιν, ἐὰν ἐμεταχειρίζοντο ὁ εἰς τὸν ἄλλον, καθὼς ἐμεταχειρίσθης σὺ τὸν Γεώργιον;

Γ. Δὲν Ἦμποροῦσαν.

Α. Εὐχαριστοῦσαι σὺ νὰ σὲ δέρονσιν οἱ μεγαλύτεροί σου μαθηταί, ἢ νὰ σὲ ὑβρίζωσι;

Γ. Ὁχι.

Α. Ἄρα, εἶναι δίκαιον νὰ κάμνης σὺ πρὸς τοὺς ἄλλους ὅ,τι δὲν θέλεις νὰ σὲ κάμνωσιν ἐκεῖνοι;

Γ. Δὲν εἶναι δίκαιον.

(Τοιαύτην ἀπάντησιν ὁ μαθητῆς θέλει δώσειν σχεδὸν πάντοτε, ἐὰν ὁ διδάσκαλος ἀρχίῃ μὲ τὸν τρόπον ἡμερον καὶ ἀμερόληπτον· τὸν τύπτει ἢ συνειδήσει, καὶ πολλὰ σκληρὸς ἃ διεφθαμένους

πρέπει νὰ ἦναι, ὅστις εἰς τοιαύτας περιστάσεις δὲν ὁμολογήσῃ ὅτι ἐσφαλε.)

Α. Ὅταν πταισῇ ἕνας μαθητῆς ἐναντίον ἄλλου, πρέπει νὰ δώσῃ κάμμιαν ἱκανοποίησιν;

Γ. Πρέπει.

Α. Εἶσαι λοιπὸν ἐσὺ ἔτοιμος νὰ κάμῃς ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ὁμολογεῖς ὅτι εἶναι δίκαιον;

Γ. (Μετὰ τινα ἀργοπορίαν) Εἶμαι ἔτοιμος. (Ἀφου ζήτησῃ συγγνώμην ὁ ἀδικήσας ἀπὸ τὸν ἀδικηθέντα, ἵσως δὲν θέλει χρειασθῆν ἄλλη ποιήν. Ἐὰν ὁμως, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ διδασκάλου, χρειασθῆ ἄλλο τι ἀκόμη διὰ τὸ γενικὸν συμφέρον τοῦ σχολείου, ἃς ἀναβάλῃ ὀλίγον τὴν ὑπόθεσιν, λέγων εἰς τὸν μαθητὴν τοιοῦτοτρόπως.)

Α. Ὅσον διὰ τὸν Γεώργιον, ἔκαμες τὸ ἀπαιτούμενον. Ἀλλὰ δὲν ἔβλαψες μόνον αὐτόν· ἔβλαψες καὶ τὸ σχολεῖον. Ἐδώκες κακὸν παράδειγμα εἰς τοὺς συμμαθητὰς σου· ἐπροξένησες καὶ ζημίαν γενικὴν, διότι ἠναγκάσθημεν ὅλοι νὰ χάσωμεν τόσῃν ὥραν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Δὲν εἶναι λοιπὸν δίκαιον νὰ λάβω ἱκανοποίησιν ὡς ἐκ μέρους τοῦ σχολείου;

Γ. Εἶναι δίκαιον.

Α. Βέβαια· ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐσκέφθην ἀρετὰ ἀκόμη ν' ἀποφασίσω ποῖαν ἱκανοποίησιν ν' ἀπαιτήσω. Διὰ τοῦτο ἀναβάλλω ἕως αὐριοῦ εἰς τὰς 2 ὥρας Μ. Μ., καὶ θέλω εἰς τὸ μεταξὺ νὰ σκεφθῆς καὶ σὺ, καὶ νὰ ἦσαι ἔτοιμος νὰ μὲ εἴπῃς τότε, ποῖαν ἱκανοποίησιν νομίζεις ὅτι εἶναι δικαία.

Ἡ ἀναβολὴ αὕτη θέλει δώσειν αἰτίαν εἰς τὸν μαθητὴν νὰ σκεφθῇ περὶ τοῦ ἀδικήματός του, καὶ νὰ δείξῃ μὲ τὴν διαγωγὴν του ἂν ἀληθῶς μετανοῇ, ἢ ὄχι. Ὁ διδάσκαλος ἐνταυτῷ θέλει ἀποφύγειν τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ παιδεύσῃ μὲ ὀργὴν.

Λαμβάνω ἄλλο ἐν παράδειγμα πρὸς σαφῆνεισιν τῆς παρατηρήσεως, τὴν ὁποίαν προέθεσα εἰς τὴν παρούσαν Ἐπιστολήν. Μία τάξις, καθ' ὑπόθεσιν ἢ ἀνωτέρα τοῦ σχολείου, ἔχει χρεὸς νὰ συνθέτῃ θέματα. Ἡ Ἐλένη ζητεῖ ἀδειαν νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸ χρεὸς τοῦτο.

Α. Διὰ τί, Ἐλένη, θέλεις νὰ παραιτηθῆς;

Ε. Δὲν ἐξεύρω, διδάσκαλε, τί νὰ γράψω ἀξιανάγνωστον.

Α. Ἄς στοχασθῶμεν. Θέλεις νὰ παραιτηθῆς καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἀπὸ τὸ γράψιμον;

Ε. Ὁχι, διδάσκαλε. Αὐτὰ εἶναι εὐκόλα, καὶ εἶναι καὶ πολλὰ ἀναγκαῖα νὰ τὰ ἐξεύρωμεν. Τὰ θέματα εἶναι δύσκολα.

Α. Ἡξευρες, Ἐλένη, πάντοτε νὰ διαβάξῃς;

Ε. Ὁχι.

Α. Πῶς λοιπὸν ἐξεύρεις τώρα ;

Ε. Ἐμαθα. !

Α. Πόσον καιρὸν ἐξώδευες ἕως νὰ μάθῃς νὰ διαβάξῃς ἐλεύθερα ;

Ε. Δὲν ἐξεύρω. Πολὺν καιρὸν.

Α. Ἐξήγησες ποτὲ νὰ παραιτηθῇς ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν, διότι δὲν ἤξευρες νὰ ἀναγνώσκῃς ὀρθῶς ;

Ε. Ὁχι.

Α. Πλέκεις ἢ ῥάπτεις, Ἐλένη. Πῶς ἔμαθες τὸ πλέξιμον καὶ τὸ ῥάψιμον ;

Ε. Ἐδοκίμασα πολλαῖς φοραῖς, καὶ ἔμαθα.

Α. Εἶπες ποτὲ εἰς τὴν μητέρα σου νὰ σ' ἔχη παραιτημένην ἀπὸ τὰ ἔργα ταῦτα, διότι δὲν τὰ ἤξευρες ;

Ε. Ὁχι, διδάσκαλε.

Α. Διὰ τί ὄχι ;

Ε. Διότι ἤξευρα ὅτι, ἂν δὲν ἐπέμενα, δὲν ἤθελα μάθην ποτὲ.

Α. Δὲν τὸ στοχάζεσαι ἀναγκαῖον νὰ ἐξεύρῃς νὰ γράφῃς ἐπιστολάς, καὶ νὰ ἐκφράζῃς καθὼς πρέπει ὅταν γράφῃς ;

Ε. Μάλιστα. Ἐγὼ ἔχω γραμμένα δύο γράμματα· ἓνα εἰς τὸν ἀδελφόν μου, καὶ ἓνα εἰς μίαν ἐξαδέλφην μου.

Α. Ἐὰν λοιπὸν ἐγὼ ἤθελα σὲ βοηθήσειν νὰ μάθῃς νὰ γράφῃς ἐπιστολάς, ἢ καὶ ἄλλα πράγματα ὀρθῶς, δὲν ἤθελα σὲ ὠφελῆσειν ;

Ε. Ἡθέλετε μὲ ὠφελῆσειν.

Α. Ἄλλην μίαν ἐρώτησιν. Ἐχω χρέος νὰ σὲ ὠφελῶ ὅσον δύναμαι ;

Ε. Στοχάζομαι ὅτι ἔχετε χρέος.

Α. Τώρα εἶμαι ἐτοιμὸς ν' ἀποκριθῶ εἰς τὴν ζήτησίν σου· καὶ θέλω συγχωρήσειν νὰ μὴ γράψῃς θέμα, ἐὰν ἐμπορῇς εὐκρινῶς νὰ εἶπῃς ὅτι πρέπει νὰ τὸ κάμω, ἐνῷ ἐξεύρω ὅτι μὲ τοῦτο θέλω σὲ βλάψειν, θέλω σὲ στέρησειν ἀπὸ μαθήμα οὐσιῶδες.

Μὲ τοιαῦτα μέσα θέλει γνωρίσειν ὁ μαθητὴς, ὅτι βαδίζετε κατὰ βασίμους ἀρχάς, καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖτε ἐγκαρδίως τὸ καλὸν τῶν εἰς τὴν φροντίδα σας παραδομένων. Θέλει καταλάβειν ὅτι θεωρεῖτε αὐτὸν ὡς ἔχοντα λογικόν, ἢ θέλει ἀκολουθεῖν πολλὰ προθυμότερον τοὺς λογικοὺς καὶ εὐλόγους κανόνας τοῦ σχολείου.

Ὅσον τὸ δυνατόν, ἐξηγεῖτε εἰς τὸ σχολεῖον τὴν αἰτίαν παντὸς πράγματος, τὸ ὁποῖον κάμνετε. Ἐξηγεῖτε διὰ ποίαν αἰτίαν νομίζετε ἐν πράγμα ὀρθόν καὶ ἄλλο ἄτοπον. Θέλουν σὰς καταλαμβάνειν, καὶ θέλουν διοικεῖσθαι πολλὰ ευκολώτερον παρὰ μὲ ἀπόλυτον καὶ ἄλογον βίαν.

Φ. Α. Ε.

ΤΗΠΕΡΟΧΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ εἶναι φῶς ἀναμμένον δι' ὅλον τὸν κόσμον, διὰ νὰ φωτίξῃ τὰ πνεύματα, καὶ νὰ θερμαίνῃ τὰς καρδίας πρὸς τὸ καλόν, ὅταν διδάσκειται ἀπὸ ἀξίους καὶ φωτισμένους διδασκάλους. Τοῦτο μᾶς βεβαιώνει ἡ ἀλάνθαστος μαρτυρία τῆς ἱστορίας, ὅτι, ὅση συνεχέστερον ἐδιδάσκετο εἰς τοὺς Χριστιανοὺς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τοσοῦτον λαμπρότερον ἢ ἐπισημότερον ἤμαζον αἱ ἠθικαὶ καὶ κοινωνικαὶ ἀρεταί. Κανὲν ἄλλο σχολεῖον παρὰ τὸ σχολεῖον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν δύναται νὰ πλάσῃ καὶ νὰ διαθέσῃ οὕτω τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Τοῦτο εἶναι τὸ ἔξοχον καὶ ἰδιαίτερον πλεονέκτημα εἰς αὐτὸ, καὶ οὔτε τοῦ Πλάτωνος, οὔτε τοῦ Ἀριστοτέλους, οὔτε κανενὸς ἄλλου περιωνύμου τῆς ἀρχαιότητος ἢ σχολῆς ἐδυνήθη ποτὲ νὰ καυχήθῃ ὅτι ἐμόρφωσε τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἀρετὴν οὕτως, ὡς ἡ σχολὴ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐθνη ὀλόκληρα ἀπὸ βάρβαρα καὶ ἄγρια ἐξημέρωσε ἢ ἐφώτισε, καὶ εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ πολιτισμοῦ ὠδήγησε· προλήψεις παλαιάς, αἰσχύνην εἰς τὸ λογικόν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ κατὰ τῶν ὁποίων ὅστις ἐτόλμα νὰ ὁμιλήσῃ δὲν ἐπρόσμενεν ἄλλην ἀμοιβὴν παρὰ τὸ κόνειον καὶ τὸ βάραθρον, καὶ τὰς ὁποίας οὐδὲ αἱ ὑψηλότεραι ἰδέαι τῶν μεγίστων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τὰς διορθώσωσι, μόνῃ ἢ διδασκαλίᾳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὰς ἀνέσπασε προορίζουσας, καὶ ἀπήλλαξε τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν φθοροποιᾶν αὐτῶν μάστιγα· ἔθνη ἀκοινωνητα πρότερον, καὶ λυσσῶδως ὡς αἱ τίγρεις ὑπ' ἀλλήλων κατασπαρραττόμενα, συνέδεσε μὲ τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης τὸν ἱερὸν σύνδεσμον.—Μ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ Ἀμερικανὸς τις Ἰνδός, ἂν διελογίζοντο καὶ συνωμίλουν περὶ τῶν θεῶν αὐτῶν συχνά οἱ ὁμόφυλοί του, ἑπέκρίθη, ἑξαλογοῦμεθα περὶ τῶν θεῶν μας· ὅπου ἢ ἂν εὐρισκόμεθα, ὁμιλοῦμεν περὶ αὐτῶν καὶ πρὸς αὐτούς, εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εἰς τὸν δρόμον, ἐν καιρῷ εἰρήνης καὶ πολέμου, πρὸ τῆς μάχης καὶ μετὰ τὴν μάχην, καὶ τριτόντι, ὅποταν, ἢ ὅπου, συνέλθωμεν.—Ὅντοι οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους ἐγὼ σὲ προστάζω σήμερον, εἶπεν ὁ Μωϋσῆς πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας, ἑθέλουν εἰσθαι εἰς τὴν καρδίαν σου· καὶ θέλεις διδάσκειν αὐτούς ἐπιμελῶς εἰς τὰ τέκνα σου, καὶ περὶ αὐτῶν θέλεις ὁμιλεῖν καθήμενος εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἢ περιπατῶν εἰς τὸν δρόμον, καὶ πλαγιάζων, καὶ σηκονόμενος.

Ο ΑΡΧΑΡΙΟΣ ΧΗΜΙΚΟΣ. ΑΡΙΘ. 5.

Εἰς ἀγαπᾶς τώρα, ἄς ἐξετάσωμεν ἀκόμη περισσότερον τὴν φλόγα τῆς λαμπάδος· θέλω δὲ, πρῶτον πάντων, κάμειν ἐν ἡ ὄνο ἁπλᾶ πειράματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐὰν προσέξῃς, θέλεις ἐννοῆσαι πολὺ καλλίτερα ὅσα μέλλω νὰ σὲ εἶπω.

Ἴδου, βολάριον κηροῦ· τὸ ἐμπήρω εἰς τὴν ἄκρην τῆς βελόνης ταύτης, καὶ τὸ κρατῶ μέσα εἰς τὴν φλόγα τῆς λαμπάδος—ὄλον διαλύεται· ὁμοῦ δὲν καίεται, δὲν ἀνάπτει. Ἡ λαμπὰς εἶναι καμωμένη ἀπὸ κηρὸν τοῦ αὐτοῦ εἶδους, καὶ ὄχι μόνον διαλύεται, ἀλλὰ καὶ ἀνάπτει εὐκόλως. Διὰ τοῦ λοιπὸν δὲν ἀνάπτει καὶ τὸ βολάριον τοῦ κηροῦ; Εὐθύς θέλω σὲ δεῖξειν. Ἄφες νὰ ξεστάνω ὀλίγον εἰς τὸ πῦρ τὴν σιδηρᾶν ταύτην κουτάλαν. Τώρα ῥίψε ἐπάνω εἰς αὐτὴν κομμάτιον κηροῦ—ἰδοὺ, διαλύεται, ὡς φυσικὰ ἐπερίμενες. Φέρε πλησίον αὐτοῦ κομμάτιον ἀναμμένου χαρτίου, καὶ δοκίμασε ἐὰν ἀνάπτῃ. Οὐχί, δὲν ἀνάπτει.

Θέλω τώρα πυρῶσειν τὴν κουτάλαν πλείοτερον, ὥστε νὰ κοκκινίσῃ. Ῥίψε πάλιν ἐπάνω εἰς αὐτὴν κομμάτιον κηροῦ. Ἴδου! ὄχι μόνον διαλύεται παρεθύς, ἀλλὰ καὶ πολὺς λευκὸς καπνὸς ἀναβαίνει ἀπὸ τὴν ἐπιφανείαν του· τώρα φέρε πλησίον τοῦ καπνοῦ τοῦτου κομμάτιον ἀναμμένου χαρτίου. Κύτταξε, ἐπαίρειν φωτίαν, ἢ ἀνάπτει μὲ ὡραίαν λαμπρὰν φλόγα, ὡς τὴν φλόγα τῆς λαμπάδος. Ἴδου, ὑπάγει ὄλος—οὔτε ἴχνος τοῦ κηροῦ δὲν μένει.

Τὸν καπνὸν τοῦτον ὀνομάζουσιν οἱ χημικοὶ ἀτμὸν τοῦ κηροῦ· εὐρηκαν δὲ μὲ τὰ πειράματα ταῦν, ὅτι κηρὸς, ὀξύγγιον, σπερμακῆτειον, ἢ ἔλαιον, (τὰ ὁποῖα γενικῶς θεωροῦνται ὡς καυσίματα,) δὲν ἀνάπτουν, ἐκτὸς ἂν εὐρισκωνται εἰς κατάστασιν ἀτμοῦ.

Ὁ κηρὸς, ὁ βαλθεῖς μέσα εἰς τὴν φλόγα, ὡς καὶ ὁ πρῶτον ῥιφθεῖς ἐπάνω εἰς τὴν θεομῆν κουτάλαν, μόνον διελύθη· ἡ θεομότης δὲν ἦτον ἀρκετὴ, ὥστε νὰ τὸν μεταβάλλῃ εἰς ἀτμὸν· ἀλλ' ὁ κηρὸς, ὁ ριφθεῖς ἐπάνω εἰς τὴν κατάπυρρον κουτάλαν, μεταβλήθη πάραυτα εἰς ἀτμὸν, καὶ ἀτμὸν φλογιστικώτατον· ἔναψεν εὐθύς ὡς ἐπλησίασεν εἰς αὐτὸν τὸ φῶς.

Βλέπεις λοιπὸν ὅτι, ἂν καὶ ὀλιγοτάτη θεομότης διαλύῃ τὸν κηρὸν, ἰσχυροτάτη ὁμοῦ ἀπαιτεῖται διὰ νὰ τὸν μεταβάλλῃ εἰς ἀτμὸν· ἀπαράλλακτα καθὼς ὁ πάγος οὗτος διαλύεται μὲν εἰς νερὸν διὰ τῆς θεομότητος τῶν δακτύλων μου, ἀλλὰ τὸ νερὸν ἀνάγκη πᾶσα νὰ θερμανθῇ εἰς τὴν φωτίαν, διὰ νὰ γένη ἀχνὸς ἢ ἀτμὸς.

Ἄλλὰ τώρα θέλεις νὰ ἐξεύρῃς τίνι τρόπῳ ὁ κηρὸς τῆς λαμπάδος γίνεται ἀτμὸς—ἁπλῶς κατὰ τὸν ἐφεξῆς τρόπον—

Ὅταν ἀνάψῃς τὴν λαμπάδα, τῆς θρυαλλίδος ἢ κορυφῆς κοκκινίζει ἀπὸ τὴν θεομότητα, τὸ κατώτερον μέρος ἀνασφύρει τὸν διαλελυμένον κηρὸν εἰς τὸ καμίνιον τοῦτο, αὐτοῦ δὲ μεταβάλλεται εἰς ἀτμὸν τόσον δραστηριῶς, ὅσον ἐπὶ τῆς πυρῶμενης κουτάλας.

Διὰ νὰ σὲ δεῖξω ὅτι τῆς θρυαλλίδος ἢ κορυφῆς εἶναι κοκκίνη ἀπὸ τὴν θεομότητα, ἢ ἐπομένως ἰκανὴ νὰ προσενήσῃ τὴν μεταβολὴν ταύτην εἰς τὸν κηρὸν, ἄς φουσίσω δυνατὰ κατεπάνω τῆς φλογός· ἐσβέσθη, καὶ ἰδοὺ, βλέπεις κατακόκκινον τὴν θρυαλλίδα, ἢ μᾶλλον τὸ κάρκαδον! βλέπεις δὲ καὶ στήλην ἀτμοῦ ἀπὸ τὴν θρυαλλίδα ἐξερχομένην, εἰσέτι ἀκαύστον· ἰδὲ, πῶς ἀναβαίνει. Βάλε τώρα πλησίον εἰς τὸν ἀτμὸν κομμάτιον ἀναμμένου χαρτίου, περὶ τοῦς δύο δακτύλους ἀπὸ τὴν θρυαλλίδα—στομάχου πῶς ἐπαίρειν ὁ ἀτμὸς φωτίαν, καὶ ἡ φλόξ καταβαίνει μέχρι τῆς θρυαλλίδος· οὕτω δὲ ἀνάψαμεν ἀπὸ μακρόθεν τὴν λαμπάδα, διὰ τῆς στήλης τοῦ ἀτμοῦ, ὡς διὰ σειρᾶς κόνεως πυρίτιδος, μεταδώσαντες τὴν φλόγα.

Ἡ δυσάρεστος ὀσμὴ, ἢ προερχομένη ἀπὸ τὸ κάρκαδον λαμπάδος ἢ λύχνου, προξενεῖται ἀπὸ τὸν ἀτμὸν τοῦ κηροῦ, τοῦ ἀλείμματος, ἢ τοῦ ελαίου, ὅστις, ἀναβαίνων δι' ὀλίγα λεπτά ἀπὸ τὴν πυρῶμενην θρυαλλίδα, διασκορπίζεται εἰς τὸν ἀέρα τοῦ οἴκηματος. Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὀχληρᾶς ταύτης ὀσμῆς, μεταχειριζόμεθα τὸν σβεστήρα, ὅστις, ἐφαρμοζόμενος σφιγκτὰ εἰς τὸ καυκίον τῆς λαμπάδος, περιορίζει τὸν ἀτμὸν τοῦτον.

Ἐμπήξε κομμάτιον κηροῦ, ἰσομέγεθες μὲ φασόλιον, εἰς τὴν μύτην ψαλιδίου, καὶ κράτει αὐτὸ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς θρυαλλίδος, ἐνῷ ἡ λαμπὰς ἀνάπτει· ὁ κηρὸς διαλυόμενος τρέχει κατεπάνω τῆς θρυαλλίδος, καὶ σβύνει τὴν λαμπάδα.

Πόθεν τοῦτο; Ἄπλῶς διότι περισσότερος κηρὸς διελύθη, παρ' ὅσον ἔμπορει νὰ μεταβάλλῃ εἰς ἀτμὸν ἢ πυρῶμενην θρυαλλίδα· ὁ διαλυόμενος κηρὸς πραγματικῶς ἐψύχρανε τὴν πυρῶμενην θρυαλλίδα, ἢ διὰ τῆς ἡ φλόξ ἐσβέσθη.

Βλέπεις, λοιπὸν, ὅτι μία λαμπὰς δύναται νὰ σβεσθῇ ἀπ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ὕλην, ἐκ τῆς ὁποίας εἶναι κατασκευασμένη. Τοιοῦτο δὲ ἀποτέλεσμα δὲν ἤθελε συμβαίνειν, ἂν ἠμποροῦσεν ὁ κηρὸς νὰ καίεται εἰς τὴν στερεάν ἢ τὴν ὑγρὰν αὐτοῦ κατάστασιν· ἀλλ' ἔμπορεῖ νὰ καίεται μόνον εἰς κατάστασιν ἀτμοῦ.

ΚΑΤΑ τὴν ἐπίσημον ἀπογραφὴν, ὁ Εὐρωπαϊκὸς πληθυσμὸς τῆς Ῥωσικῆς αὐτοκρατορίας ἀναβαίνει εἰς 45,550,000.

ΠΕΡΙ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

ΤΑ εισοδήματα τῆς Αἰγύπτου, τὸ 1834, ἐσυμποοῦντο εἰς 63 ἑκατομύρια φράγκα· τῶρα δὲ εἶναι πιθανῶς ὑπὲρ τὰ 80. Τὰ ἔξοδα εἶναι μὲν ἰκανώτατα, τόσον πρὸς διατήρησιν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου, τῶν ὁποίων οἱ ἀρχηγοὶ λαμβάνουν ἀδρούς μισθοὺς, ὅσον καὶ διὰ τὰ μεγάλα ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐκτελεῖ ὁ ἀντιβασιλεὺς ἀδιακόπως· μ' ὅλον τούτο, ποτὲ δὲν ὑπερβαίνουν τὰ εισοδήματα.

Ἡ Ἀλεξάνδρεια εἶναι τὸ κέντρον τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ἐμπορίου, χρησιμεύουσα ὡς ἀποθήκη ὅλων τῶν πραγματειῶν τῶν ἐρχομένων ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, Τυρκίαν, τὰ παράλια τῆς Βαρβαρίας, τὴν Αἰθιοπίαν, τὴν Εὐδαίμονα Ἀραβίαν, τὴν Νουβίαν, καὶ τὰς Ἰνδίας. Τὸ δὲ Δαμιάτιον ἐμπορεῖται ἀποκλειστικῶς μὲ τὴν Συρίαν.

Ἡ θαλάσσιος δύναμις τοῦ Μεημέτ—Ἀλή συνίσταται εἰς 8 δίκροτα, 7 φρεγάτας, 4 κορβέτας, 8 βρῖκια, 3 ἀτιόπλοια, καὶ φορητὰ τινὰ ἔνοπλα· τούτων ὅλων τὰ κανόνια συναριθμοῦνται εἰς 1,500· τὸ δὲ πλήρωμα εἰς 16,000. Ὑπάρχουν δὲ ἔ τρία ναυτικά σχολεῖα, διατηρούμενα μὲ δαπάνην τῆς κυβερνήσεως, τῶν ὁποίων τὸ ἀξιολογώτερον περιέχει 1,200 μαθητὰς.

Ὁ στρατὸς, περιλαμβάνων 28 τάγματα πεζικοῦ, 15 ἰππικοῦ, καὶ 4 κανονοβολιστῶν, σύγκριται πραγματικῶς ἀπὸ 70,000· ἔχει δὲ ὁ Πασᾶς καὶ περὶ τὰς 20,000 ἀτάκτων στρατευμάτων.

Ὁ Πασᾶς ἐπεσκεύασε παλαιὰς τινὰς διόρυγας, καὶ κατεσκεύασε τινὰς νέας, ὑπὲρ τὰς πενήκοντα λεύγας μακράς. Λέγεται δὲ ὅτι μέλλει νὰ γένη καὶ σιδηροῦς δρόμος ἀπὸ Σουὲς εἰς Κάϊρον. Τηλέγραφος προσέτι ἐνοστήθη μεταξὺ Κάϊρου καὶ Ἀλεξανδρείας, ὅστις εἰς 14 λεπτά διακομίζει τὰς προσταγὰς καὶ τὰ νέα ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην πόλιν.

Καθ' ὅλην τὴν Αἰγύπτου ἐνοστήθησαν προκαταρκτικὰ σχολεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων καθὲν περιέχει 100 μαθητὰς, διατηρουμένους μὲ δαπάνην τῆς κυβερνήσεως. Ἐνοστήθη δὲ εἰς τὸ Κάϊρον καὶ σχολεῖον διὰ γεωμετρίαν, χημείαν, ἔ φυσικὴν· ὡς καὶ ἐν ἄλλο, εἰς τὸ ὁποῖον διδάσκεται ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα.

ΕΥΓΕΝΗΣ τις κυρία εἰς Λονδίνον, συνομιλῶσα μὲ Τοῦρκον ἀξιωματικόν, ἀνέφερε μὲ παράπονον τὴν ὁποίαν οἱ Μωαμεθανοὶ ἔχουν συνήθειαν νὰ νυμφεύωνται διαφόρους γυναῖκας. 'Τὸ κάμνομεν, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ εὐφυὴς Τοῦρκος, μ' ἐλπίδα νὰ εὐρωμεν διαμοιρασμένα εἰς πολλὰς τὰ προτερήματα καὶ τὰς ἀρετὰς, ὅσα σὺ περιέχεις μὲ ὅνη·

Ο ΚΟΣΜΟΣ.

Ὁ Κόσμε, τίς δὰ σὲ χαρῆ;
Ἡ ποῖος τάχα τὸ θαρῆξαι,
Ἐπὲ νὰ ἀποκτήσῃ,
Καὶ νὰ διαωνίσῃ;

Κάνεις δὲν εἶναι δυνατὸς,
Οὐδὲ τσοῦτον συνετὸς,
Ποτὲ νὰ σὲ πλανήσῃ,
Τέλος νὰ σὲ κερδήσῃ.

Διότι εἶσαι φθονερός,
'Απατηλὸς καὶ δολερός,
Καὶ ὅλους περιπαίζεις,
Καὶ τέλος τοὺς συμπεύεις.

Καὶ τοὺς σπουδαίους ἀπατᾶς,
Καὶ παντελῶς δὲν τοὺς ῥωτᾶς,
'Ἄλλ' ἔξαφνα ἀρπάζεις,
Καὶ ἔς τὸ μηδὲν τοὺς βάλλεις.

Φιλόσοφος δὲν ἐμπερεῖ,
Διότι ὅλως ἀπερεῖ,
Τὸ πῶς νὰ σὲ κερδήσῃ,
Καὶ ἀσφαλῶς νὰ ζήσῃ.

Οἱ πλούσιοι τὸ ὀυσιπλοῦν,
Οἱ βασιλεῖς δὲν τὸ φρονοῦν,
Τὸ νὰ τοὺς ἀπατήσῃς,
Ποσὼς νὰ τοὺς κερδήσῃς.

Διότι ἔχουσι τὸν νοῦν
'Σ τὰ πλούτη, καὶ τὰ ἐπανοῦν
'Ὡς κτήματα ἴδικά των,
Στερεῖ' ἀποκτήματά των.

'Ἀλλὰ καὶ τούτους ἀπατᾶς,
Καὶ παντελῶς δὲν τοὺς ῥωτᾶς,
Πῶς ἤλπιζαν νὰ ζήσουν,
Καὶ νὰ διαωνίσουν.

Λοιπὸν ἄς ἔξέρωμ' ἐντελῶς,
Πῶς εἶναι πᾶσι δολερός
'Ὁ κόσμος μὲ ἀπάτην,
Μὲ ἄλεθρον γεμάτην.

Π. Ε.

Εἰς τοὺς Ζωολογικοὺς Κήπους τῆς Βρετανικῆς μητροπόλεως ὑπάρχουν τὴν σήμερον ἑπτὰ Καμηλοπαρδάλεις, προμηθευθεῖσαι ἐκ τῆς Ἀφρικῆς τὸ 1836. Ἀνήκουν δὲ εἰς δύο διαφόρους Ζωολογικὰς Ἐταιρίας. Λέγεται ὅτι ἡ μία τῶν ἐταιριῶν τούτων ἐξώδενσε πρὸς ἀποκτησιν τῶν τεσσάρων αὐτῆς Καμηλοπαρδάλειων 2,300 Αἰτρας Στηγλίνας· ἡ δὲ ἄλλη, εἶτα περισσοτέρας. Ἡ πρώτη, διὰ νὰ προφθάσωσιν αἱ Καμηλοπαρδάλεις τῆς ὅσον τάχιστα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐναύλωσεν ἐπιτηδες καὶ ἔπειψεν ἀτιόπλον νὰ τὰς μεταφέρει ἀπὸ τὴν Μάλταν, ὅπου εἶχαν διαχειμάσειν.

'Ὡς ἴδὲ τοῖς σοφοῖσι μεμνησθαι πόνων.